ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α. – ΑΡΙΘΜΟΣ 5
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.—3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1909
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

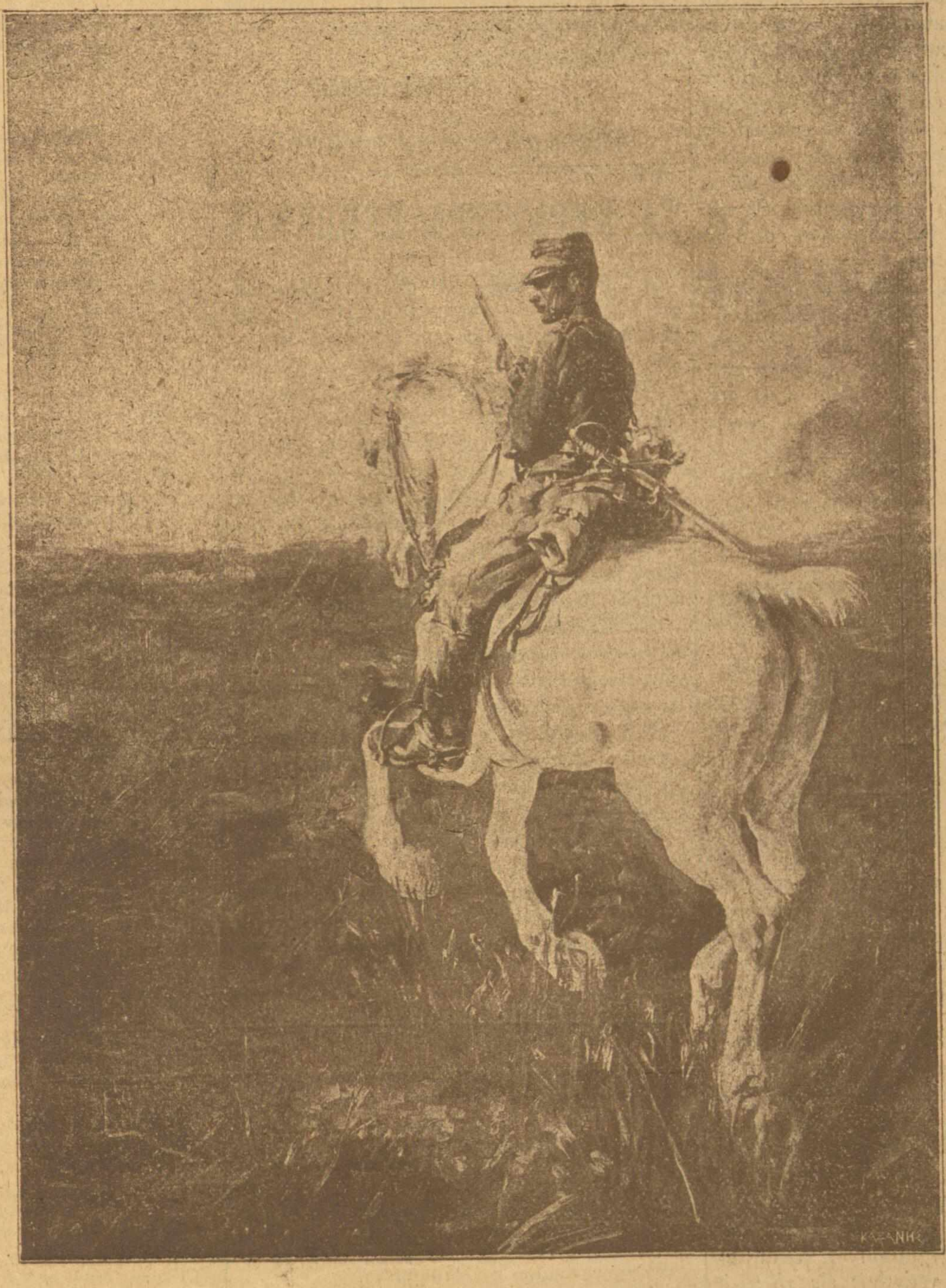

Ο ΑΝΙΧΝΕΥΤΗΣ
(Ἔργον τοῦ κ. Γ. Ροΐλοῦ)

„ΔΑΦΝΗ"
ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ αἴτησις πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

	Ἐτησία
Ἐσωτερικοῦ	Δρ. 5
Ἐξωτερικοῦ	Φρ. 8
Ἀμερικῆς	Δολλάρια 3
Ρωσσίας	Ρούβλια 3

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν καὶ λήγουν οἱανδήποτε ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Ἀγγελίαι καὶ Διαφημίσεις	*Λεπτ. 30 ὁ στίχος*
Καταχωρ. Τραπεζῶν καὶ Ἑταιριῶν	*Δρ. 1.— »*

Τὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, μὲ τὴν σειράν των, ἂν ἐγκριθῶσιν, καὶ ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ὁ χῶρος τοῦ φύλλου.

Ἡ προπληρωμὴ εἶνε ὅρος ἀπαραίτητος.
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

ΕΝΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΑΡΑΚΑΙΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

Πόσα πράγματα χάνουν τὴν σημασίαν των, ἐξατμίζονται, ἐκμηδενίζονται, περνοῦν ἀπαρατήρητα καὶ δὲν ἐπιτυγχάνουν τῆς προσοχῆς, τῆς ὁποίας εἶνε ἄξια ἁπλῶς καὶ μόνον, διότι δὲν ἔρχονται εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν!

Ἰδοὺ τώρα τὸ δρᾶμα τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος. Ἕνας ἐρωτευμένος πυροβολεῖ μίαν κόρην «καλῆς οἰκογενείας», ὅπως λέγει ἡ ἐπίσημος δημοσιογραφικὴ γλῶσσα καὶ ἔπειτα ἀποπειρᾶται ν' αὐτοκτονήσῃ. Τὸ δρᾶμα εἶνε τέλειον. Ἀλλὰ ἔχει καὶ ἐπεισόδια. Ὁ ἐρωτευμένος διὰ ν' αὐτοκτονήσῃ εἰσέρχεται εἰς ἓν ἄγνωστον σπῆτι, ἐμπρὸς εἰς μίαν γραίαν ἄναυδον ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ αὐτοκτονεῖ εἰς τὸ ξένον δωμάτιον. Δὲν λείπει ἑπομένως τίποτε ἀπὸ τὸ δρᾶμα. Ἐὰν τὸ ἔπαιζαν εἰς τὸ θέατρον θὰ ἐκαλεῖτο ὁ συγγραφεὺς εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἔπειτα θὰ ἐπερνοῦσε ἀπὸ τὸ ταμεῖον νὰ πάρῃ τὰ ποσοστά του.

Καὶ ὅμως τὸ δρᾶμα περνᾷ σχεδὸν ἀπαρατήρητον, ἀπασχολεῖ μόνον δύο ἡμέρας τὴν εἰδησεογραφικὴν στήλην καὶ τρεῖς τὴν χρονογραφικὴν καὶ ἔπειτα πηγαίνει νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν κοινὴν λήθην. Δὲν εἶνε, σᾶς παραλῶ, ἀδικία αὐτή; Καὶ ὑπάρχει πλέον λόγος νὰ σκοτώνουν καὶ νὰ σκοτώνονται οἱ ἄνθρωποι, ἀφοῦ δὲν πρόκειται ν' ἀπασχολήσουν τὴν κοινὴν περιέργειαν οὔτε μίαν ἑβδομάδα;

*

Φαντάζεσθε τί θὰ ἐγίνετο ἂν τὸ δρᾶμα συνέβαινεν εἰς μίαν ἄλλην ἡσυχοτέραν ἐποχήν.

Ἡ ἐφημερὶς τὴν ἄλλην ἡμέραν θὰ ἐδημοσίευε τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καὶ θὰ ἐτοποθέτει ἀπὸ κάτω «τὸ θῦμα τοῦ χθεσινοῦ δράματος». Ἔπειτα θὰ ἤρχιζε ἡ ἀτελείωτος σειρά τῶν συνεντεύξεων. Θὰ ὡμίλει ὁ φονεύς, τὸ θῦμα, οἱ οἰκεῖοι, οἱ γείτονες καὶ ὁ στραγαλατζῆς τῆς γωνίας, προσκαλούμενος ἀπὸ τὴν δημοσιογραφικὴν ἀνάκρισιν νὰ βεβαιώσῃ ἂν αἱ σχέσεις τοῦ νέου καὶ τῆς νεάνιδος ἐχρονολογοῦντο πρὸ πολλοῦ. Καὶ ἐπί τέλους ἕνας ἐπιτήδειος ἀναγνωσματογράφος θὰ ἥρπαζε εἰς τὰ χέρια του τὴν συγκινητικὴν ἱστορίαν, θὰ ἤρχιζε ἐννέα μῆνας πρὸ τῆς γεννήσεως τῆς κόρης καὶ θὰ ἐτελείωνε . . . δηλαδὴ δὲν θὰ ἐτελείωνε ποτέ.

Δυστυχῶς τὸ σπαρακτικὸν δρᾶμα ἦλθεν εἰς μίαν ἐποχὴν ἀκατάλληλον. Εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ χωρέσῃ συνέντευξις μὲ τὸ θῦμα ἐρωτικοῦ δράματος εἰς στήλας μιᾶς ἐφημερίδος ἡ ὁποία πρέπει νὰ δημοσιεύσῃ συνεντεύξεις μὲ τὸν φίλον τοῦ κ. Θεοτόκη, τοῦ κ. Ράλλη καὶ τοῦ κ. Μαυρομιχάλη. Καὶ δύσκολα βέβαια θὰ ἠμποροῦσε νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν μιᾶς νεάνιδος εἰς τὸ πλάϊ τῆς εἰκόνος τοῦ συνταγματάρχου κ. Ζορμπᾶ καὶ τοῦ Ἀθανασίου Διάκου. Ἔμεινε ἡ χρονογραφία. Ἀλλ' αὕτη ἔχει ἐξηντληθῇ πλέον εἰς σκέψεις καὶ εἰς φιλοσοφίας ἐπὶ τῶν ἐρωτικῶν δραμάτων. Ὅ,τι εἶχεν νὰ εἰπῇ τὸ εἶπεν. Ἀλλὰ τὰ ἐρωτικὰ δράματα εἶναι ἀτελείωτα καὶ ἐνόσῳ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν καρδίαν διὰ ν' ἀγαποῦν ἀλλὰ καὶ χέρια διὰ νὰ σκοτώνουν, ἡ βάσις δὲ εἶναι ἡ ἰδία καὶ αἱ λεπτομέρειαι θὰ δίδουν πολλὰς ἀφορμὰς καὶ σχόλια.

Οἱ ἐρωτευμένοι καὶ οἱ εὐγενῶς προαλοιφόμενοι διὰ τὸ στάδιον ἥρωες ἐρωτικοῦ δράματος, καλὰ θὰ κάμουν νὰ περιμένουν. Ὁ κ. Θεοτόκης δὲν μᾶς ἀφίνει νὰ συγκινηθῶμεν ὅπως πρέπει καὶ ἐσωτερικὴ κατάστασις τῆς χώρας ἐπέφερε οἰκονομικὴν κρίσιν μὴ ἐπιτρέπουσαν κρίσεις ρωμαντικᾶς καὶ χρονογραφικάς. Ἀλλὰ ὁ ἔρως εἶναι πάθος αἰώνιον. Ἂς περιμένῃ λοιπόν. Δὲν ἔχει νὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ὑπομονήν. Εἰς τὸ μεταξὺ ἄλλως τε ἠμπορεῖ τὰ τελειοποιηθοῦν καὶ τὰ ρεβόλβερ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΠΕΜΠΤΗ ΣΕ ΠΕΜΠΤΗ

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ.—Ἡ πολιτικὴ κατάστασις εὑρίσκεται εἰς πολὺ ἀνώμαλον σημεῖον. Πληθώρα διαδόσεων καὶ εἰδήσεων κυκλοφοροῦν αἱ ὁποῖαι ἔχουν ταράξει τὸν κόσμον.

Ἰδίως ἡ πρό τινων ἡμερῶν εὐρέως κυκλοφορήσασα εἴδησις περὶ ἀποχωρήσεως ἀπὸ τῆς πολιτικῆς τοῦ κ. Θεοτόκη, ἐπέφερε πλήρη ἀναστάτωσιν εἰς τοὺς βουλευτάς του.

Ἐξ ἄλλου οἱ διάφοροι πολιτικοὶ Σύνδεσμοι, αἱ Συντεχνίαι κλπ. συνεδριάζουν συνεχῶς, συσκεπτόμεναι περὶ τῶν ληπτέων μέτρων διὰ τὴν ἐν γένει κατάστασιν τοῦ κράτους. Νὰ ἰδοῦμεν τὸ ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ.—Ὁ Εὐρωπαϊκὸς τύπος ἐξακολουθεῖ ἀκόμη σχολιάζων τὸ κίνημα τῶν ἀξιωματικῶν. Τελευταῖος ὁ Τουρκικός, τὸ χαρακτηρίζει ὡς ἀντιδυναστικόν.

★ Φαίνεται ὅτι ἡ Τουρκία δὲν εὑρίσκεται οἰκονομικῶς εἰς καλὴν κατάστασιν. Ζητεῖ νὰ συνάψῃ δάνειον ἑπτὰ ἑκατομμυρίων λιρῶν τὸ ὁποῖον θὰ ἀναλάβῃ ἡ Ἀγγλία.

★ Τελευταῖα τηλεγραφήματα ἀγγέλλουν ὅτι ἐπῆλθε συνεννόησις Νεοτούρκων καὶ Ἀρμενικοῦ Κομιτάτου πρὸς ματαίωσιν τῆς ἑνώσεως Ἀρμενίων, Ἀράβων καὶ Βουλγάρων, ἥτις ὑπέβλεπε τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα·

Τ.

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΜΑ

Στὴς ἀπονύχτερες τοῦ περγιαλιοῦ ἀντάρες
ποῦ τὰ θαμπὰ στοιχειὰ σὲ πανηγύρι
ὀργιαστικὸν μὲ μαυρονέφελες τρομάρες
ξεχύνονται, χωρὶς καραβοκύρη,
στὴς ἀπονύχτερες τοῦ περγιαλιοῦ ἀντάρες,

*

Ἀνεμοδέρνεται τὸ γέρικο βαρκάκι
στὴν ἄξενη τὴ ξέρα ἀποριγμένο,
θρηνολογῶντας—καρδιοσπάραχτο πουλάκι—
τὸν χρυσὸν καιρὸ τὸν πεθαμμένο,
ἀνεμοδέρνεται τὸ γέρικο βαρκάκι.

*

Καὶ 'γὼ τὸν πρῶτο εὐτυχισμένο Ἥλιο
ποῦ στοῦ καϋμοῦ τὴς καταχνιές μου ἔχει σβύσει
μονάχος κλαίω στὸ ἐρημικό μου σπήλιο,
μοιρολογῶντας—τί γιὰ πάντα ἔχει δύσει—
—ὢϊμέ!—τὸν πρῶτο εὐτυχισμένον Ἥλιο!

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΟΥΛΗΣ

ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΣΕΡΕΝΑΔΕΣ

ΣΕ ΜΙΑΝ ΑΝΔΑΛΟΥΣΙΑ

Πόσο γλυκὰ σὲ χάϊδεψε ἡ Σελήνη!
Φῶς τὰ μαλλιά σου γύρω ἀπ' τὸ πρόσωπό σου,
Στὸ μέτωπό σου ἀνθίσαν κρίνοι
Ῥόδα χλωμὰ στὸ μάγουλό σου.
Πόσο γλυκὰ σὲ χάϊδεψε ἡ ἐρωτικὴ Σελήνη!
Καὶ μὲς στὸ φῶς της, μὲς στὸ φῶς σου
Πνεύματα μυστικά, πνεύματα χίλια
Διψοῦνε τὰ γλυκά σου χείλια.

*

Γυμνὸς ὁ θεῖος λαιμός, γυμνὰ τὰ στήθια,
Καὶ τὸ Φεγγάρι
Ποὺ εἶδε τὶς Πεντάμορφες στὰ παραμύθια
Σ' ἔντυσε, σ' ἔνδυσε μὲ τὸ φῶς του...
Ὁ Ὕπνος σὲ νανούρισε γιὰ ὁ Ἀδερφός του;
Καὶ κλεῖσαν ντροπαλὰ τὰ βλέφαρά σου
Νὰ μὴν ἰδοῦν κ' αὐτὰ τὰ μυστικά σου,
Γυμνά, τὰ μυστικά σου κάλλη.

*

Ἄκου τ' ἀνάερο φιλὶ ἀπὸ τὸ περιγιάλι.
Τὸ στέλνει κῦμα ἐρωτεμένο.
Μὴ σκιάζεσαι, στὸ ἀπόβραδο τὸ λυπημένο,
Μὴ σκιάζεσαι τὰ διψασμένα χείλια,
Φιλεῖ στὴν ἀμμουδιὰ τὸ κῦμα τὰ κοχύλια.
Τὰ φιλιά μου
Εἶνε βαθειὰ κλεισμένα στὴν καρδιά μου
Βαθειὰ κλεισμένα.

*

Χρόνια τὰ μάζεψα γιὰ σένα
Χρόνια τὰ μάζεψα ἕνα-ἕνα
Τὰ φιλιά μου
Βαθειὰ κλεισμένα στὴν καρδιά μου.
Γιὰ τὰ ματάκια σου γιὰ κύτα πόσα
Καὶ γιὰ τὰ χείλια σου ἄλλα τόσα
Καὶ πόσα γιὰ τὰ μάγουλά σου.
Μὴν κλεῖς δειλὰ τὰ βλέφαρά σου,
Τὰ ντροπαλὰ φιλιὰ εἶνε πλήθια
Γιὰ τὰ μικρά, παιδιάτικά σου στήθια.

*

Πόσο γλυκὰ σὲ χάϊδεψε ἡ Σελήνη!
Στὸ λυπημένο ἀπόβραδο μονάχα ἐγὼ κ' ἐκείνη,
Ἄλλος κανένας.
Καὶ πῆρες τὸ χρυσόκλειδο καὶ τὴν καρδιά μου
Τὴν ἄνοιξες δειλά. Καὶ τὰ φιλιά μου
Καὶ τὰ φιλιὰ τὰ σκλαβωμένα
Ἐφτερουγίσαν ἕνα-ἕνα...
Τὰ πειὸ δειλὰ στὸ μέτωπό σου
Τὰ πειὸ τρελλὰ στὸ θεῖο λαιμό σου,
Ἄλλα πετοῦν στὰ μάγουλά σου
Κι' ἄλλα κρυφθῆκαν στὰ μαλλιά σου.
Καὶ στὰ γλυκά σου τὰ ματάκια
Παραμονεύουν δυὸ φιλάκια
Καὶ στὰ κλειστά, κλειστά σου χείλια
Παραμονεύουν ἄλλα χίλια.
Καὶ τὰ φιλιὰ τὰ διψασμένα
—Ἐσύ 'σαι, ἐσύ 'σαι ἡ Μάγισσα κ' ἐσὺ τὸ Παραμύθι—
Πίνουν τ' ἀθάνατο νερὸ ἀπ' τὰ γλυκά σου στήθη.

*

Πόσο γλυκὰ σὲ χάϊδεψε ἡ Σελήνη!
Κ' ἕνα φιλί, πικρὸ φιλί, κ' ἕνα φιλὶ θλιμμένο
Πῆρε τὸ δρόμο τῆς νυχτιᾶς, σὰν παραπονεμένο.
—Φτωχὸ φιλί, μαῦρο φιλί, ποῦ πᾶς καὶ τί γυρεύεις;
Μὲς στὰ σκοτάδια χάνεσαι, μὲ τὴ νυχτιὰ παλεύεις.
Καὶ τὸ φτωχὸ ἀποκρίθηκε καὶ τὸ πικρό μοῦ κρένει
Καὶ μὲς στὸ ἀχνόφεγγο γλυκὰ ἡ φωνοῦλα του πεθαίνει
—Καὶ στὸ σκοτάδι ἂν χάνομαι καὶ στὴ νυχτιὰ ἂν παλεύω
Ἐγὼ πηγαίνω μακρυὰ καὶ μιὰ ψυχὴ γυρεύω.
—Φτωχὸ φιλί, πικρὸ φιλί, στάσου νὰ σὲ ῥωτήσω.
Κ' ἐκεῖνο ἐχάθη στὴ νυχτιὰ καὶ δὲ γυρίζει πίσω.

*

Πόσο γλυκὰ σὲ χάϊδεψε κάποια φορὰ ἡ Σελήνη!

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ ἀπόδειξις συνδρομῆς ἢ ἄλλη εἴσπραξις πληρωμῆς εἶνε ἰσχυρά, ἐὰν δὲν φέρῃ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ φύλλου.

ΣΠΥΡΟΥ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ Ή ΑΓΚΑΘΙΑ;...

Παραθέτομεν καὶ σήμερον μερικὰς ἀκόμη κρίσεις τῶν ἐφημερίδων διὰ τὸ ἔργον, διότι ὁ χῶρος τοῦ φύλλου δὲν ἐπαρκεῖ διὰ περισσοτέρας.

"ΑΘΗΝΑΙ„

. . . Αὐτὸ εἶνε τὸ θέμα τοῦ μονοπράκτου δράματος τοῦ κ. Συράνα, τὸ ὁποῖον ἔδωκε χθὲς τὸ Πανελλήνιον θέατρον τῆς Κυβέλης.

Τὸ νεαρὸν τοῦ συγγραφέως καὶ ἡ ἐν γένει ἀποτυχία τῶν ἐφετεινῶν ἔργων τῶν μὴ νεαρῶν συγγραφέων δὲν προοιωνίζοντο βεβαίως καλὰ διὰ τὸ ἔργον. Δι' αὐτὸ ἡ ἐπιτυχία του πρέπει νὰ θεωρηθῇ μεγαλειτέρα ἀπὸ ὅσην ἐβεβαίωσαν τὰ χειροκροτήματα, ἅτινα ἀνεβίβασαν τὸν συγγραφέα ἐπὶ σκηνῆς.

Πράγματι τὰ «Ροδόφυλλα καὶ Ἀγκάθια» εἶνε ἔργον λεπτὸν καὶ καλογραμμένον. Ὁ διάλογός του ἔχει σημεῖα ἐκτάκτως ἐπιτυχῆ, οὐδὲ μίαν δὲ λέξιν ἠχοῦσαν δυσαρέστως εἰς τὰ ὦτα τοῦ θεατοῦ. Εἶνε γραμμένα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ πρέποντος.

Max. Hillarion

*

"ΕΣΤΙΑ„

. . . Ἀρκετὰ φυσικὸν εἰς τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὸν διάλογον ἤρεσεν εἰς τὸ κοινόν, τὸ ὁποῖον καὶ ἐκάλεσεν ἐπὶ σκηνῆς τὸν συγγραφέα, ὁ ὁποῖος ἐν συγκινήσει ἐξῆλθε καὶ ηὐχαρίστησεν . . .

„MONDE HELLÉNIQUE"

Une piècette, une saynette de débutant inspiré de d'Annunzio, de Nietzche et surtout d'Ibsen. Dialogueassez naturel.. Du reste rien à dire si ce n'est que le denouement symbolique, mais combien humain, est une ravissante trouvaille théàtrale.

Imaginez une épouse décidée à quitter son mari qu'elle n'a jamais aimé, avec un amoureux de jeunesse qu'elle aime toujours et qui en est empêchée devinez par quoi ? je vous le donne en mille... par la pluie qni tombe, ni plus ni point.

Le retour de son ami d'enfauce lui a fait l'effet d'un rayon de soleil passager que voile ce nuage de pluie.

Le présage lui parait mauvais et elle reste.

Intérim

"ΕΛΛΑΣ„

...Τὸ πρῶτον «Ροδόφυλλα ἢ Ἀγκάθια;» μονόπρακτον δραμάτιον ἐδόθη εἰς τὸ «Πανελλήνιον» ὑπὸ τοῦ θιάσου τῆς κ. Κυβέλης. Τὸ ἔργον ἀνήκει εἰς τὸν νεαρὸν πλὴν εὐδοκιμήσαντα συνεργάτην τῆς «Ἑλλάδος» κ. Σπῦρον Κ. Τρικούπην. Διὰ τοὺς πλείστους τῶν θεατῶν διστακτικούς, τὸ ἔργον ἀπετέλεσε πραγματικὴν ἔκπληξιν, διά τε τὴν σκηνικὴν τέχνην, τὴν φυσικότητα τοῦ διαλόγου καὶ τὴν καλὴν διεξαγωγὴν τοῦ ὡραίου θέματος.

Τὸ κοινὸν ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς τὸ ἔργον τοῦ κ. Τρικούπη καὶ ἡ «Ἑλλὰς» ἀπευθύνει τὰ συγχαρητήριά της πρὸς ἕνα τῶν συμπαθεστέρων συνεργατῶν της.

*

"ΣΚΡΙΠ„

. . . Τὸ ἔργον ἤρεσε γενικῶς καὶ ὁ συγγραφεύς του καθὼς καὶ οἱ ἠθοποιοὶ πρωταγωνιστούσης τῆς Κυβέλης ἐκλήθησαν εἰς τὴν σκηνὴν καὶ κατεχειροκροτήθησαν.

Τὰ «Ροδόφυλλα ἢ Ἀγκάθια» εἶνε ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἐφετεινὰ ἔργα, γραμμένα μὲ πολλὴν λεπτότητα καὶ τέχνην δι' ἕνα πρωτόβγαλτον συγγραφέα. Ἐπαναλαμβάνονται τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα στὸ Πανελλήνιον μαζὶ μὲ δύο ἄλλας κωμῳδίας.

Ὁ Συράνας εἶνε ὁ νεαρώτατος ὅλων τῶν μέχρι σήμερον ἐμφανισθέντων ἐπὶ τῆς σκηνῆς Ἑλλήνων θεατρικῶν συγγραφέων.

N.

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ Ή ΑΓΚΑΘΙΑ;...

ΣΕ ΜΙΑ ΠΡΑΞΙ

ΣΚΗΝΗ I

(Ἡ Μαρία κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὸ παράθυρο. Κρατεῖ στὰ χέρια της ἕνα βιβλίο καὶ κυττάζει ἔξω. Ὁμιλεῖ ἀργά).

ΜΑΡΙΑ.—Πόσα σύννεφα στὸν οὐρανό! Θὰ βρέξῃ πάλι... Ἀπὸ δῶ βλέπω τὰ χελιδόνια ποῦ πετᾶνε χαμηλὰ στὴ γῆ καὶ τοὺς κάτασπρους γλάρους ποῦ βουτοῦν μὲ γληγοράδα στὰ ρηχὰ νερά. Τὸ γαλανὸ ἄπειρο τοῦ οὐρανοῦ τὸ τόσο καθαρὸ πρίν, ἐσκοτείνιασε τώρα! Ὡς τ' αὐτιά μου φθάνει τὸ ἁπαλὸ φλίφλισμα τῶν κυμάτων ποῦ κλαῖνε κατάμονα ἐκεῖ κάτω . . . Κι' ἡ ψυχή μου μοιάζει σήμερα μὲ τὴ θάλασσα... Ἡ ὥρα αὐτὴ ἔχει μιὰ ἀνέκφραστη μελαγχολία καὶ ὠμορφιὰ ποῦ ἄθελα σὲ κάνει νὰ σκέπτεσαι ἕνα σωρὸ λυπητερὰ πράγματα . . . Ὅλη ἡ περασμένη ζωή μου διαβαίνει γοργὰ μέσα στὸ μυαλό μου· ἀπὸ τὸν καιρὸ πυῦ κοριτσάκι ἀκόμα ἔπαιζα μὲ τὴς κοῦκλες, ὡς τὴ σημερινὴ ἐποχὴ ποῦ εἶμαι παντρεμμένη γυναῖκα... Καὶ σταματῶ μόνον σ' ἕνα κομμάτι τῆς ζωῆς μου πρὸ ὀκτὼ χρόνων, στὸ Φάληρο, ἕνα εὐτυχισμένο κομμάτι ποῦ πάντα θὰ θυμᾶμαι. Καὶ τότε ὁ οὐρανὸς ἦταν σὰν καὶ σήμερα συννεφιασμένος καὶ ἡ θάλασσα ἥσυχη σὰν κοιμισμένη. . .

Μὲ εἶχε μεθύσει μὲ τὰ γλυκόλογα ποῦ μοῦ ἐψιθύριζε, καὶ μὲ παρέσυρε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω μέσα σὲ μιὰ κάτασπρη βάρκα ποῦ ἔπλεε μέσα στὴ θλιμμένη Φαληρικὴ θάλασσα. . . Ναρκωμένη ἔγειρα τὸ κεφάλι μου ἐπάνω στὸ στῆθος του κι' ἡ ψυχή μου ἡ διψασμένη ἡδονή, ἐζήτησε τὰ χείλια του. . . ὢ τὸ φίλημά του ἐκεῖνο. . . ἀκόμα ἀνατριχιάζω στὴν ἐνθύμησί του... Τὸ ξύπνημά μου ἦτον ἀπότομο. . . . ἤμουν μόνη μου . . .

Οἱ γονεῖς μου μᾶς χώρισαν καὶ μὲ λησμόνησε. Πᾶνε τὰ ὄνειρά μου ὅλα... σωριάστικαν στὴ γῆ. . . κι' ὅμως κάτι μοῦ λέει πῶς θὰ ξαναγυρίσῃ. . . ὢ ναί. . .

ΣΚΗΝΗ II

ΜΑΡΙΑ καὶ ὕστερα ΦΤΕΛΑΣ

(Ὁ Φτελᾶς εἰσέρχεται κρατῶν μερικὰ πινέλα ζωγραφικῆς τὰ ὁποῖα ἀκουμβᾷ στὸ τραπέζι).

ΦΤΕΛΑΣ.—Μαρία, θέλεις νὰ βγοῦμε ἔξω σήμερα τὸ ἀπόγευμα;

ΜΑΡΙΑ.—Ὄχι, γιατὶ βαρυέμαι λίγο. Ἔπειτα νομίζω πῶς θὰ βρέξῃ πάλι. . . Κύτταξε τί σύννεφα ἔχει! Σ' αὐτὸν τὸν τόπον ὅταν ἀρχίσουν οἱ βροχὲς δὲν παύουν ποτέ!

ΦΤΕΛΑΣ *(πλησιάζων)*.—Πάλι μελαγχολικὴ μοῦ εἶσαι σήμερα;

ΜΑΡΙΑ.—Ἐξ αἰτίας τοῦ καιροῦ αὐτοῦ.

ΦΤΕΛΑΣ.—Πὲς μᾶλλον ἐξ αἰτίας τῶν βιβλίων ποῦ διαβάζεις. Τί εἶν' αὐτό; *(Κυττάζει τὸ βιβλίον)*. «***Στὸ περιβόλι τῆς Ἰνφάντης***» τοῦ Samain. Στ' ἀληθινὰ σὲ θαυμάζω ποῦ σ' ἀρέσει νὰ σκοτίζῃς τὸ κεφάλι σου μὲ ποιήματα καὶ κουταμάρες!

ΜΑΡΙΑ.—Μ' ἂν δὲν εἶχα κι' αὐτὰ θὰ στενοχωρούμην λίγο. . .

ΦΤΕΛΑΣ.—Μὰ μήπως περνᾷς μόνον τὴς ὧρες σου! Γεμίζεις τὸ μυαλό σου μ' ἕνα σωρὸ παράδοξες ἰδέες ὅλες στραβές. . . βλέπεις τὴ ζωὴ ἀλλοιώτικη ἀφ' ὅτι εἶναι καὶ μελαγχολεῖς.

ΜΑΡΙΑ.—Σὲ βεβαιόνω ὅτι πολὺ μ' ἀρέσει ἡ ζωή μας.

ΦΤΕΛΑΣ.—Ἔλα δά! θὰ ἦταν κάπως περίεργο πρᾶγμα! Ξεύρω καλὰ πῶς σήμερα ἡ ζωὴ σοῦ εἶναι βάρος μαζί μου ἐδῶ κάτω στὴν ἐπαρχία αὐτή, μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο. Ἀλλά ὅλο τὸ λάθος δὲν εἶναι δικό μου, διότι καὶ ἡ μοῖρα μ' ἐκτύπησε ἀρκετά. Μ' ἐπῆρες ὑπολοχαγό, πλούσιο, μὲ τὸ μέλλον ἀνοικτὸ μπροστά μου. Τὸ τυχαῖο ἐκεῖνο λάθος στὰ λογιστικὰ βιβλία τῆς ὑπηρεσίας εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ μὲ δικάσουν στὸ Στρατοδικεῖο, ἐμένα, ποῦ πάντοτε εἶχα τὸ μέτωπο ψηλά!... Οἱ συνάδελφοί μου μὲ ἀθώωσαν ἀλλὰ στὴν ἰδέα τοῦ κόσμου ἤμουν ἔνοχος. Παραιτήθηκα ἀπὸ τὸ στρατὸ διότι δὲν ἠνείχετο ἡ ὑπερηφάνειά μου νὰ μὲ θεωροῦν ὅλοι κλέφτη.

Ἦλθα νὰ ζήσω ἐδῶ πέρα, εὐχαριστημένος τοὐλάχιστον, ὅτι ἐγλύτωσα ἀπὸ τὴ θορυβώδη ζωὴ τῶν Ἀθηνῶν. Νά τηνε ὅλη ἡ ζωή μας σὲ δυὸ λόγια. Ἀρκετὰ περιορισμένη γιὰ σένα, δὲν μπορεῖς νὰ τ' ἀρνηθῇς. . . Γιὰ τοῦτο λιγώτερο θ' ἀπορήσω ἅμα μοῦ εἰπῇς ὅτι γι' αὐτὸ μελαγχολεῖς, παρὰ ὅταν θέλεις νὰ μὲ πείσῃς ὅτι κατορθώνεις νὰ βλέπῃς τὴν ζωή μας εὔμορφη μὲ τὰ ποιήματά σου αὐτά.

ΜΑΡΙΑ.—Κι' ὅμως ἔτσι εἶναι. . , Γιὰ τὴ ζωή μας δὲν παρεπονέθηκα ποτέ, κι' ἡ ἀγάπη ποῦ ἔχεις σὲ μένα εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ μὲ καθιστᾷ εὐτυχῆ κοντά σου.

ΦΤΕΛΑΣ.—Μ' ἀφοῦ εἶσαι μαζύ μου πάντα εὐτυχής, διατὶ τότε τὸ πρόσωπό σου δὲν θέλει νὰ γελάσῃ ἀλλὰ μένει κι' αὐτὸ γεμᾶτο σύννεφα σὰν τὸν οὐρανό;... Μήπως σοῦ ἦλθαν στὸ νοῦ παλαιὲς εὐχάριστες ἀναμνήσεις καὶ μελαγχολεῖς στὴν ἐνθύμησί τους; Ἴσως καθισμένη ὅπως συνήθως στὸ παράθυρό σου ξαναθυμήθηκες σήμερα τὴν ζωή σου πρὶν παντρευτῇς, καὶ μετενόησες ποῦ μὲ πῆρες;

ΜΑΡΙΑ.—Μὰ σοῦ εἶπα πῶς τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν συμβαίνει καὶ ὅτι ἀπεναντίας εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη μαζύ σου.

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΖΩΗ

ΠΕΤΑΧΤΑ

—Πλησιάζει τὸ φθινόπωρο.

—Καὶ μὲ τῆς πρῶτες φθινοπωρινὲς πνοὲς ἀρχίζουν οἱ ποιητικὲς ἐμπνεύσεις στοὺς ποιητάς μας.

—Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ἀρχίζει καὶ κάποια ζωηρότερη κίνησις στὴ φιλολογική μας ζωή.

—Ἔπειτ' ἀπὸ τὴ νεκρωμάρα τῆς καλοκαιρινῆς ζέστης.

—Ἀπὸ τὸ Παρίσι μᾶς ἦρθεν ἡ εἴδησι πῶς ὁ Ἑλληνογάλλος ποιητὴς Ζὰν-Μωρεὰς θὰ μᾶς ἔρθῃ στὴν Ἀθῆνα

—Καὶ θὰ μᾶς ἔρθῃ μάλιστα καὶ γλήγορα, ὁ μεγάλος Γάλλος ποιητής μας, ὁ δημιουργὸς τῶν «Stances» καὶ τῆς «Ἰφιγένειας».

—Δηλαδή: κατὰ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς αὐτοῦ, τοῦ Σεπτεμβρίου.

—Ἐβγῆκε καὶ τὸ τελευταῖο φυλλάδιο τοῦ περιοδικοῦ «Νέα Ζωὴ» τῆς Ἀλεξάντρειας.

—Στὴν ἀρχὴ ἔχει ἕνα καινούριο διήγημα τοῦ Α. Παπαδιαμάντη, καί, ἀνάμεσα στ' ἄλλα, ἔχει καὶ δυὸ ἀνέκδοτα ποιήματα τοῦ Γ. Μαρκορᾶ.

—Ἀκόμα περιέχει τὸ φυλλάδιο αὐτὸ καὶ συνέχεια τῆς μετάφρασης τῶν «Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας» ποῦ τὴν ἔκαμεν ὁ Ι. Ν. Γρυπάρης.

—Ἀρκετὴ κουβέντα ἐγίνηκεν αὐτὲς τὴς ἡμέρες ἐξ αἰτίας ἑνὸς καινούριου διηγήματος τοῦ κ. Χ. Βαρλέντη, ποῦ ἐδημοσιεύθηκε στὸν «Πῦρρο».

—Εἶνε μιὰ χαραχτηριστικὴ καὶ χιουμοριστικὴ ἠθογραφία Ζακυθινή.

—Ὁ κ. Π. Σ. Ροδοκανάκης μᾶς ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν Κρήτη, ὅπως καὶ ὁ κ. Κ. Χρηστομάνος ἀπὸ τὴν Χαλκίδα.

—Ἐμάθαμεν ὅτι ὁ κ. Ροδοκανάκης ἑτοιμάζει νὰ ἐκδόσῃ μαζὶ σὲ κομψὸν τόμο τὰ δύο τελευταῖα ἔργα του.

—Δηλαδὴ τὸ πολύκροτο «Βυσσινὶ Τριαντάφυλλο» καὶ τὸ «Φλογισμένο Ράσσο».

—Τὸ Μέγα Δημοψήφισμα τῆς «Δάφνης» μὲ μεγάλον ἐνδιαφέρον ἔγεινε δεκτὸν ἀπὸ τὴ νεολαία μας ποῦ φιλολογεῖ.

—Καὶ ὅλοι καταγίνονται ν' ἀπαντήσουν στὴν ἐρώτηση:

—«Ἀπὸ ὅλους τοὺς συγγραφεῖς καὶ ποιητὰς τοὺς ἀκμάσαντας ἀπὸ τοῦ Σολωμοῦ μέχρι σήμερον, ποίους προτιμᾶτε;»

—Συσταίνουμε σ' ὅσους θ' ἀπαντήσουνε, νὰ διαβάσουνε πρὶν τὰ ἔργα τοῦ Δ. Σολωμοῦ, Α. Κάλβου, Α. Βαλαωρίτη, Ι. Τυπάλδου, Κ. Κρυστάλλη, Γ. Μαρκορᾶ, Σ. Μαρτζώκη, Κ. Παλαμᾶ κλπ.

—Κ' ἔπειτα ν' ἀπαντήσουνε.

—Ἐβγῆκε τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ «Νουμᾶ» μετὰ τὴ διακοπὴ γιομάτο διαλεχτὴ ὕλη καὶ 12σέλιδο.

—Περιέχει: Ἕνα κομμάτι τοῦ «Φάουστ» τοῦ Γκαῖτε μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν Πέτρο Βασιλικό, συνέχεια ἀπὸ τῆς «Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου» τοῦ Ἀργύρη Ἐφταλιώτη, τὴν ἀρχὴ ἀπὸ ἕνα διήγημα τοῦ Πέτρου Ψηλορείτη (Καζαντζάκη) «Σπασμένες ψυχὲς» κλπ.

—Δύο ἔργα τοῦ κ. Κ. Θεοτόκη τυπώνονται καὶ θὰ βγοῦν σὲ λίγο καιρὸ σὲ βιβλία.

—Τὸ ἕνα εἶνε μιὰ ὡραία μετάφραση τῶν «Γεωργικῶν» τοῦ Βιργιλίου.

—Καὶ τὸ ἄλλο εἶνε τὸ Ἰνδιάνικο δρᾶμα «Σακούνταλα».

—Ἀκόμα ἄλλα δυὸ βιβλία ἑτοιμάζονται:

—Ἡ «Σαμοθράκη» τοῦ Ἴδα.

—Καὶ οἱ «Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου» τοῦ Α. Ἐφταλιώτη.

Φῶτος

ΟΑΡΙΣΤΥΣ

Ψαρόπουλα ἐψάρευα στὰ βράχια σταυροπόδι,
Κι' ὅπως τὰ μάτια γύρισα θωρῶ τὴ γαλανή,
Ἀπ' τὴν περίσσιαν ὠμορφιὰ ποῦχαν τὰ δυό της
[μάτια,
Νὰ τάξω δὲν ἐθάρρεψα στὴν Παναγιὰ κερί.

*

Αρνάκια τρυφερότατα στὰ πόδια της πηδοῦσαν
Καὶ τὴν ποδιά της ἅρπαξαν τὴ ροδοπλουμηρή...
Καὶ τὴ φωνὴ γλυκαίνοντας, τῆς κρένω: — Ἔ,
[βοσκοποῦλα,
Τ' ἀρνιά σου γάλα ἀφήνουνε καὶ γιὰ χλωρὸ τυρί.

*

—Τ' ἀρνάκια πίνουν, ἄφθονο, ψαρόπουλο, τὸ γάλα
Κι' ὅλη τὴν ὥρα παίζουνε κι' εἶνε τρελλὰ πολύ,
Στ' ἄνθια ξαπλώνουμαι κι' αὐτὰ γλυκὰ μὲ κου-
[τουλᾶνε.
Κ' ἕνα πουλὶ τῆς θάλασσας ἐγὼ ἔχω συλλογή...

Νῖκος Χαντζάρας

Αἱ γυναῖκες οὐδὲν ἀποκρύπτουσιν οὐδ' αὐτοὺς τοὺς ἔρωτάς των, πλὴν τῆς ἡλικίας των. Μπ.
Fontenelle

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ

ΜΕΣ' ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

À signiorina **J. de G** ..—*Roma*

Ἀπ' ὅταν εἶδα τὴν παράξενη καὶ ξωτικιὰν ὀμορφιά σου, ποῦ παρισιάστηκε μπρός μου ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ παλιὰ σπίτια, πλάϊ στὴν ἥσυχη θάλασσα, κάτι ξεχωριστὸ καὶ πρωτόφαντο ξύπνησε στὴν ψυχή μου.

Ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ μοῦ φάνηκες πῶς δὲν εἶσ' ἀπὸ κεῖνα τὰ πλάσματα ποῦ ζοῦνε γύρου μας, μὰ ἀπὸ κεῖνες τὴς παράξενες ὀμορφιὲς ποὺ μόνο στὴς εἰκόνες τῶν παληῶν—παληῶν ζωγράφων ζοῦνε.

Τὰ πρόσωπα κεῖνα τὰ μαγικά, ποὺ παρουσιάζουνε κάποτες μὲς στὴς παληὲς εἰκόνες της οἱ παληοὶ-παληοὶ κ' οἱ μεγάλοι-μεγάλοι ζωγράφοι. μοῦ φαινόντανε ὄνειρα καὶ πλάσματα φαντασίας. Μὰ ἐσύ. ἀνώτερη ἀπ' ὄνειρο καὶ στ' ἀνάερα πλάσματα τῆς φαντασίας πρώτη, μοῦ παρισιάστηκες ὁλάκερη σὰ νὰ βγῆκες ἀπὸ μέσ' ἀπὸ τὰ βάθεια τῶν παληῶν εἰκόνων Μοῦ θυμᾶς κάτι ἀπὸ κεῖνες, μὰ καὶ κάτι βαθύτερο, ποὺ τὸ βλέπω μὰ δὲν ἔχω τρόπο νάν τὸ πῶ...

Εἶναι κάποιο μυστήριο χυμένο, σὰν ἕνα μαγικὸ φῶς, στὰ παράξενα μάτια σου, στὰ μαλλιά σου, στὸ λαιμό σου....

*

Ἔλα, παρθένα μὲ τὴν παράξενην ὀμορφιά, ἔλα κόντεψέ με! Κ' ἐμὲ ἀπὸ ἄλλους αἰῶνες τραβάει ἡ ψυχή μου. Κάποιο ἀπὸ τὰ παληὰ πνεύματα, ποὺ ζοῦνε μέσα στὸ σπίτι μας, κάτω ἀπὸ τὸ παληὸ βόλτο, μοῦπε:

— Εἶσ' ἕνας παληὸς μεγάλος ζωγράφος... Ἡ ψυχή του, ἔπειτ' ἀπὸ μισὴ χιλιάδα χρόνια μπῆκε στὸ κορμί σου...

Ἔλα, παρθένα μου ποὺ βγήκαμ' ἀπὸ τὰ βάθεια τῶν παληῶν αἰώνων. ποὺ βγήκαμ' ἀπὸ τὰ βάθεια τῆς ἴδιας ἐποχῆς. Ἀγκαλιασμένοι τώρα μαζὶ νὰ ζήσουμ' ἔλα...

Σ' ἀγαπάω, δὲν τὸ φαντάζεσαι πόσα, ἀλαφρὲ ἴσκιε κάποιου ὀνείρου ποὺ ἡ μετεμψύχωσις ἄφηκε στὰ βάθια τῆς ψυχῆς μου, σὰν κατακάθι ποὺ λαθραῖα ζῇ κι' αὐτὸ μές στὸ ἀπέραντο εἶναι μου.

Ἔλα νὰ μ' ἁρπάξῃς! Ἅρπαξέ με ἀπὸ τὸ λαιμό, νὰ σοῦ φιλήσω τοὺς κρίνους ποὔχεις γιὰ χέρια...

Ἀγκαλιασμένοι ἔλα νὰ ζήσουμε...

Ἔτσι φαίνεται θ' ἀγαπηθήκαμε καὶ τότες, τότες ποὺ ζήσαμε πάλι...

*

Μὰ γιατί, κόρη μου, φεύγοντας ἀπὸ τὸν ὡραῖον αἰῶνα σου, νὰ ξαναζήσῃς σήμερα. στὴ βρωμερὴν ἐποχή μας. Γιατὶ νὰ ζήσῃς, κρῖνε μου, σήμερα μέσα στὰ κατακόκκινα καλοθρεμμένα μάγουλα; Γιατί μέσα στὴς σάρκες νὰ ζήσῃς;

Αὐτὸ εἶν' ἕνα μεγάλο μυστήριο... Ποῦ μονάχα μοῦ τὸ λύνει ἡ ὑποψία πῶς ἐξαναπλάστηκες αὐτὴ τὴν ἐποχὴ γιὰ ν' ἀνταμώσῃς ἐμένα. Ἐμένα νὰ σμίξῃς ἔπειτ' ἀπὸ τὸ ταξεῖδι τῶν πέντε αἰώνων ποὺ κάμαμε χωρισμένοι...

....Ἃς γιορτάσουμε τώρα τὸ ξανασμίξιμο....

Φῶτος Γιοφύλλης

ΠΟΘΟΥ ΣΤΙΓΜΗ

Θέλω 'γὼ τοὺς νόμους κάτω,
Στὸ ἀλύγιστο σπαθί,
Τῆς στιγμῆς ὁποῦ φουσάτο,
Ξαμολιέται καὶ ποθεῖ!

*

Ν' ἀπολαύσω!.. κι' ἂς 'ποθάνω,
Μὲ φονιὰ τὴν ἡδονή,
Πάθη ἀχόρταγα νὰ 'γιάνω,
Μὲ τὸν τάφο γιὰ ποινή!..

*

Θέλω ἐγὼ τοὺς νόμους κάτω,
Στὸ ἀλύγιστο σπαθί,
Τῆς στιγμῆς ὁποῦ φουσάτο,
Ξεπετιέται καὶ ποθεῖ!..

Ὁ Βενετσιᾶνος.

ΑΠ' ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΤΟ ΣΑΛΙ

Τώρα μὲ τὰ πρωτοβρόχια—ποῦ μᾶς προαγγέλλουν τὸν χειμῶνα, καὶ μᾶς ὁδηγοῦν κατ' εὐθεῖαν στὸν... ράφτη μας γιὰ τὰ χειμωνιάτικα—τὸ νὰ φυλακισθῇ κανεὶς σὲ καφενεῖο, ἢ σὲ ξένο σπῆτι χωρὶς ὀμβρέλλα, ἢ ἀκόμη τὸ νὰ χωθῇ κάτω ἀπὸ κανένα... μπαλκόνι γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν βροχή, δὲν εἶναι σπάνιον!

Τὸ τελευταῖο ἔπαθα καὶ ἐγὼ κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπρόοπτον ὅσον καὶ συνεχῆ βροχὴν ζητήσας ἄσυλον κάτω ἀπὸ ἕνα μπαλκόνι τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους, ἐμπρὸς σ' ἕνα φανάρι ποῦ τὸ γλυκὺ φῶς του ἔδινε κάποιο μεθυστικὸ χρῶμα στὴς σταγόνες τῆς βροχῆς καὶ σ' ἕνα ἐρυθροβαμμένο στῦλο τοῦ τράμ, ποῦ μᾶς ὑπισχνεῖτο ἀδιάβροχον τοὐλάχιστον... ταξεῖδι μέχρι τινός.

Τὸ μπαλκόνι φιλοξενοῦσε ἀκόμη δύο κυρίους καὶ μίαν κυρίαν περαστικοὺς και αὐτοὺς διαβάτας στὴν ἄκρη ἐκείνη τοῦ δρόμου, ἐνῷ στὸ παράθυρο δύο λευκοφοροῦσαι μορφαὶ σὰν περιστεράκια ἀπήλαυον τὸ εὔμορφο θέαμα τῆς βροχῆς, καὶ τὸν τρελλὸν ἐκεῖνον χορὸν τῶν σταλαγματιῶν ἐπάνω στὰ ρεῖθρα τοῦ πεζοδρομίου, καὶ παρηκολούθουν τὴν εὐχάριστον μουσικὴν ποῦ προξενεῖ ἡ βροχὴ πίπτουσα.

Ἀλήθεια, τί εὔμορφο πρᾶγμα νὰ βλέπῃ κανεὶς τὴν βροχήν, ἰδίως τὴν νύκτα, ἀπὸ τὸ... παραθῦρί του ὅμως, καὶ νὰ γελᾷ μὲ τὴν τρομάρα, καὶ τὰ τρεχάματα τῶν ἀπερισκέπτων διαβατῶν!

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία—ἀνδρόγυνο χωρὶς ἄλλο—ἤρχισαν τὴν κουβέντα.

— Βλέπεις λοιπὸν τώρα, τί χρειάζεται τὸ σάλι, ποῦ τὸ κοροϊδεύομε ὅλοι μας; λέγει ὁ κύριος στὴν κυρίαν. Ἂν τὸ εἴχαμε ὅπως τὸ φοροῦσαν οἱ παλαιοὶ στὸ λαιμό, θὰ ἐξετέλει τώρα χρέη ὀμβρέλλας, καὶ δὲν θὰ περιμέναμε ἐδῶ τόση ὥρα τὸ τράμ, ἐνῷ τὰ παιδιὰ κλαῖνε στὸ σπῆτι, γιατὶ ἀργοπορήσαμε! Ἀλλά, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος κινῶν τὸ κεφάλι του περίλυπα, βλέπεις ὅτι ὅλα τὰ παλαιὰ μᾶς φαίνονται σχολαστικά, ἐνῷ ἔχουν τόσην πρακτικότητα μέσα των! Τὸ σάλι, ποῦ βλέπομε τώρα μόνον στὰ «Παναθήναια» καὶ σὲ μερικοὺς γηραιοὺς δασκάλους, γιατὶ δὲν εἶναι τῆς... μόδας, χρησιμεύει ὄχι μονάχα νὰ μᾶς προφυλάῃ ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τοὺς ράφταις—γιατὶ ἀντικαθιστᾷ τὸ παλτὸ—ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν βροχὴ καθὼς τώρα. Ἀκόμη δὲ μᾶς χρησιμεύει καὶ γιά... στρῶμα καὶ σεντόνι, ὅταν βρῇ τὸν κάτοχόν του ἡ νύχτα στὴν ἐξοχή...

Ἡ κυρία, ἀφοῦ ἔρριψε ἕνα βλέμμα στὸ πελώριο καπέλλο της, ποῦ μόλις τὸ ἐπεσκίαζε τὸ μπαλκόνι, ἐγέλασε τόσον δυνατά, ὥστε τὰ λευκὰ περιστεράκια τοῦ παραθυριοῦ ἐπῆραν τὸ ἀφηρημένο βλέμμα τους ἀπὸ τὴν βροχὴ καὶ τὸ προσήλωσαν ἐπάνω μας ἐρωτηματικῶς.

— Γιατὶ γελᾷς; ἐρώτησεν ὁ κύριος θυμωμένος.

— Γελῶ γιατὶ ἕνα σάλι δὲν ἔφθανε οὔτε γιὰ τὸ καπέλλο μου μόνον, ἀπήντησεν ἡ κυρία, ἐνῷ τώρα ἀπὸ τὸ παράθυρο ἠκούοντο κάτι θορυβώδη γέλοια ποῦ ἔκαμαν τὸν κύριον νὰ θυμώσῃ περισσότερον!

Τὸ τράμ, ποῦ ἦλθεν ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπικαίρως, μᾶς ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὴν ὀρθοστασίαν, ἀπὸ τὸ μπαλκόνι, ἀπὸ τὴν βροχήν, ἀπὸ πιθανὸν καυγᾶν, καὶ ἀπὸ τὴν συνέχειαν τοῦ διαλόγου γιὰ τὸ σάλι, καὶ τά... **σαλιαρίσματα**—καθὼς μοῦ ἔλεγε στὸ τράμ καλαμπουρίζων ὁ ἄλλος κύριος—ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ζευγάρι τῶν λευκῶν περιστεριῶν τοῦ παραθύρου δυστυχῶς!

Ἄχ, αὐτὸ τὸ τράμ, νὰ μή... καθυστεροῦσε!

Κροὺπ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΔΑΣΟΣ

Πέρ' ἀπ' τὸν πύργο τὸν παληόν, ἁπλώνεσαι
παρθένο δάσος σκοτεινὸ
παρθένο δάσος κρύβεις μέσα σου
τοῦ κόσμου τἄγριο στοιχειό.
Ὁ κεραυνὸς βροντάει στὰ πέριορα
καὶ τὴ βουβὴ γαλήνη σου ταράζει,
ὡς καὶ ὁ λέοντας ποῦ μεσ' τὲς λόχμες σου
παραφυλάει, κι' αὐτὸς τρομάζει.

Ἡ καταιγίδα πάει. Τὸ φεγγάρι
τώρα χρυσώνει τὰ ψηλὰ δεντρά σου
κι' ὅλο διαβαίνει, κι' ὅλο διαβαίνει
φωτίζοντας τὴν ἄγρια ἐρημιά σου.
Ἕνα σου δέντρο ὁ κεραυνὸς ἐσώριασε
καὶ χάμου ἔπεσε σπασμένο, καπνισμένο
τοῦ ξυλοκόπου τὸ τσεκοῦρι αὔριο
θὲ ν' ἀκουστῇ μακρυὰ μισοσβυσμένο.

Ἀθῆναι. **Κώστας Μητρομελέτης**

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΩΣ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ

Σκληρότερος, πολὺ σκληρότερος ἦταν ὁ Νταντῆς. Ἴσως γιατί ἦταν φύσει πλέον κακὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἴσως καὶ γιατὶ ἦταν αὐτὸς ἀδελφός. Εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τοῦ Παναγῆ Βιολάντη, ἐξυπνοῦσεν ἀπὸ ἀταβισμὸν τὸ αἴσθημα τοῦ ἀρχαίου πατέρα, ποῦ εἶχε τὴν κόρη του κτῆμα, καὶ ἠμποροῦσε νὰ τὴν πωλήσῃ καὶ νὰ ὠφεληθῇ. Ἀλλ' εἰς τοῦ ἀδελφοῦ τὴν ψυχήν, ὁ ἴδιος ἀταβισμὸς ἐξυπνοῦσεν αἴσθημα διαφορετικόν. Ἄλλη φορὰ ἡ ἀδελφή του ἦταν ἡ φυσικὴ ἐρωμένη του, ἡ πρώτη του γυναῖκα· αὐτὸς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ την καρπωθῇ ἀλλοιώτικα, νά την ἀπολαύσῃ. Καί μου φαίνεται, ὅτι ἡ σκληρότης τῶν ἀδελφῶν εἰς τὸ ζήτημα τῆς τιμῆς, δὲν εἶνε κατὰ βάθος παρὰ ζηλοτυπία ἀγνώριστη, μετημφιεσμένη· καὶ ὅτι τὰ δυστυχῆ πλάσματα γίνονται, χωρὶς νά το ἐννοοῦν, τόσοι Ὀθέλλοι, καὶ σκοτόνουν Κασσίους, καὶ πνίγουν Δυσδαιμόνες.

Γι' αὐτὸ τόρα κι' ὁ Νταντῆς, στὴν πρώτη του παραφορά, ἐφοβέρισε «νὰ ξεκάμῃ ἐκεῖνο τὸν ἄτιμο τὸ Ζαμᾶνο», καὶ ἴσως θὰ ἔκαμνε κανένα κίνημα, ἂν δέν τον ἐσυμβούλευεν ὁ Παναγῆς· καὶ γι' αὐτὸ ἐβασάνιζε τὴν ἀδελφή του σκληρότερ' ἀπὸ τὸν πατέρα του, καὶ τὸ μῖσός του γι' αὐτὴν ἦταν κάτι ἀχόρταγον καὶ ἀτελείωτον.

Καὶ ἡ Στέλλα, κλεισμένη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐμαρτυροῦσεν. Ἔλυωνε σὰν τὸ κερὶ ἀπὸ τὴ ζέστη, χωρὶς φλόγα, χωρὶς καπνό. Μόνον κάθε τόσον, ἐψιθύριζεν:

— Ἄχ! πάει...πάει!... δὲ μὲ χωράει ἄλλο τὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου!...

Μιὰ μέρα, ἡ Κατίνα καὶ ἡ Νένε, ἐξεγέλασαν τὴ νταντᾶ, καὶ φοβισμένες, σιγὰ-σιγά, ἐμισοάνοιξαν τὴν ἀπαγορευμένην θύραν.

Ἡ Στέλλα ἦταν εἰς τὸ κρεββάτι, μὲ τὰ μάτια κλειστά, ἀποκαρωμένη. Καὶ ἦταν ἀγνώριστη. Σὰν νὰ εἶχε μικρύνῃ τὸ πρόσωπό της, καὶ σὰν νὰ εἶχαν φουντώσῃ τὰ μαῦρα μαλλιά της. Τὸ χρῶμά της ξέθωρον, τὰ μάτια της βαθουλωμένα, μελανὰ ἀπὸ κάτω, ἡ ἄκρη τῆς μύτης της κίτρινη καὶ γυαλιστερή. Καὶ τί ἄλλο ἤθελε γιὰ νὰ μαραθῇ ἕνας κρῖνος;

— Παναγία μου! πῶς ἔχει γίνῃ!... εἶπε, κυττάζωντας μὲ παιδικὴν περιέργειαν ἡ Κατίνα.

Τὰ ματάκια τῆς Νένες ἄνοιξαν τρομαγμένα. Λύπη βαθεῖα ἐζωγραφίσθη εἰς τὸ πρόσωπον τῆς μικρούλας καὶ τὸ στοματάκι της ἐσιγοτραύλισεν:

— Ἄχ! θὰ πεθάνῃ, Κατίνα μου, θὰ πεθάνῃ...

Ε΄

Ἡ προφύλαξι ποῦ ἔπερναν γιὰ νὰ μὴ μάθῃ τίποτε ὁ κόσμος, ἐκεῖνος ὁ φόβος ποῦ εἶχαν πάντα νὰ μὴ τους φύγῃ κανένας λόγος ἐμπρὸς εἰς τοὺς ξένους, νὰ μὴν ἀκούσουν οἱ ὑπηρέται καὶ οἱ γείτονες καμμιὰ σκηνή, νὰ μὴ μάθῃ κανεὶς τὴν ἀλήθεια,—ἔδιδαν δυὸ φορὲς τὴν ὄψιν ἐγκλήματος, εἰς τὸ ἔγκλημα ποῦ ἐτελεῖτο σιγὰ-σιγὰ εἰς τό σπίτι τοῦ Βιολάντη.

Ἡ Στέλλα λοιπὸν ἦταν ἄρρωστη. Διὰ τοὺς φίλους, διὰ τὸν κόσμον, ἡ ἀρρώστεια ἦταν ἐλαφρή· ἀσήμαντη—ἆ, μὴν ἀνησυχῆτε!...—Διὰ τὶς μικρὲς ἀδελφές, ἡ ἀρρώστεια ἦταν κολλητική, καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχουν συγκοινωνία.—Καὶ μήπως φέμματα; ἔλεγεν ἰδιαιτέρως στὴ γυναῖκά του ὁ Παναγῆς· αὔριο κι' αὐτὲς θά μας ἔκαναν τὰ ἴδια.—Οἱ ὑπηρέται δὲν ἀνέβαιναν ἐκεῖ ἐπάνω, ποτέ· τοὺς ἀναπλήρονεν ἡ θεία Νιόνια. Ἡ οἰκογένεια ἐφαίνετο συχνὰ εἰς τὰ κέντρα, καὶ εἶχε πάντα τὸ ἴδιο γελαστὸν κ' εὐτυχισμένον ὕφος, τὴν ἴδιαν ἀπατηλὴν ὄψιν ἀγάπης καὶ ἁρμονίας. Κανεὶς δὲν ἔμαθε, κανεὶς δὲν ὑπωπτεύθη τίποτε. Ἡ νεολαία ἐψιθύριζεν ὅτι ἡ Στέλλα «ἐκύτταζε» τὸν Χρηστάκην, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον· τόρα μάλιστα, ποῦ ὁ Χρηστάκης ἄρχισε νὰ «κυττάζῃ ἄλλην, ἐλησμονήθη καὶ τὸ γράμμα της. Ὁ Παναγῆς Βιολάντης ἠμποροῦσε νὰ δέχεται καὶ συγχαρητήρια, διὰ τὴν φρόνησιν ποῦ ἔδειξε σὲ μιὰ τόσο δύσκολη περίστασι. Ἡ ὑπόληψίς δὲν ἐπειράχθη.

Καὶ ὅλοι μέσα στὸ σπίτι σύμφωνοι: Ὁ Νταντῆς... τὸν εἴδαμε! Ἡ Βιολάνταινα, συνειθισμένη πάντα νὰ ὑπακούῃ τυφλὰ τὸν ἄνδρα της, ἀνεγνώριζε καὶ τόρα ὅλο του τὸ δίκηο, μολονότι ἐπροσπαθοῦσε κάποτε νὰ ἐμποδίζῃ τὶς σκηνές, «γιὰ νὰ μὴ συγχύζεται ὁ Παναγῆς»· ποτὲ ὅμως δὲν ἔδωκε θάρρος εἰς τὴν θυγατέρα της, ποτὲ δὲν τὴν ἐπαρηγόρησε, ποτὲ δέν της ἔδειξεν ὅτι ἐσυγχωροῦσεν αὐτὴ τὸ κίνημά της. Ἡ θεία Νιόνια ἔκλαιγε πικρὰ ὅταν ἦτο μόνη, ἐκύτταζε μὲ θλῖψι κ' ἐπεριποιεῖτο μὲ συμπάθεια τὴ Στέλλα, ἀλλὰ στὸν ἀδελφό της δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμῃ παράπονον. Οὔτε καλά, οὔτε κακά. Κάποτε ὁ Παναγῆς τὴν ἄκουσε νὰ γλυκομιλῇ τῆς Στέλλας, καὶ την ἐφοβέρισεν ἄσχημα:

— Γιὰ νά σου πῶ! Τὸ ξέρεις ποῦ σε διώχνω; Ἀντιπολίτεψι στὸ σπίτι μου δὲ θέλω! Ὅ,τι κάνω ἐγώ, ἐκεῖνο κάνουν ὅλοι. Ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ θά την καλοπιάνῃς...Αὐτό μας ἔλειπε!

Κι' ἡ Νιόνια ἐφοβήθηκε νὰ γλυκομιλήσῃ πλέον τῆς Στέλλας.

Ἔτσι ὁ Παναγῆς ἐτυραννοῦσεν ἀνεξέλεγκτος, ἀπόλυτος τρομοκράτης. Κανείς, κανεὶς δὲν εὑρίσκετο νά του 'πῇ: «Μὰ ἐπὶ τέλους τί σου ἔκαμεν αὐτὸ τὸ πλάσμα ποῦ θέλεις νά το πεθάνῃς;» Καμμία διαμαρτυρία, καμμία ἀπόπειρα συζητήσεως. Εὕρηκες κι' ἄνθρωπο γιὰ νὰ λογικευθῇ! Τοῦ ἔφθανε τὸ γράμμα ποῦ εἶχε στὴν τσέπη του· ἠμποροῦσες νά του ἀποδείξῃς ἐσὺ πῶς δὲν ἐγράφη, πῶς δὲν ἐστάλη ἀπὸ τὴν κόρη του αὐτὸ τὸ γράμμα;... Νά το τιμωρήσῃ· ἄλλο δὲν ἤθελεν, ἄλλο δὲν ἐρωτοῦσε. Καὶ δι' αὐτόν, ἄνθρωπον στενοκέφαλον, χωμένον εἰς τὰς προλήψεις, ἀναθρεμμένον μὲ τὰς παραδόσεις τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἀρχόντων, ποῦ εἰς τὸν τόπον του ἄλλοτε, σὲ χρόνους σκοτεινούς, βαρβάρους, ἐβασάνισαν, ἐφυλάκισαν, ἐσκότωσαν, ἢ ἔθαψαν ζωντανές, γιὰ παρόμοιους λόγους, τὶς θυγατέρες των,—δι' αὐτόν, λέγω, τὸ ἔγκλημα τῆς Στέλλας ἦτο ἄξιον θανάτου.

— Μακάρι νὰ πέθαινε! Ἔτσι θὰ ἡσυχάζαμε μιὰ γιὰ πάντα!

Ὁ Νταντῆς ὅμως δὲν ἄφισε τὸ πρᾶγμα ὥς ἐδῶ. Ἡ σκληρότης του τὸν ἔσπρωξε νὰ ραδιουργήσῃ, νὰ δείξῃ ψεύτικη καλωσύνη· καὶ μίαν ἡμέραν ἐμβῆκεν εἰς τὸ κλουβὶ τοῦ Βιολάντη,—τὸ θυμᾶσθε αὐτὸ τὸ κλουβί,—καί του εἶπε μὲ πονηριὰ παιδιοῦ καὶ μὲ σοβαρότητα γέρου:

— Πατέρα, μοῦ φαίνεται πῶς ἡ Στέλλα ἐμετανόησε. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, γιατὶ ἐφτιαύνη-ἐφτοῦ ἡ δουλειὰ δὲ μαρέσει. Φοβᾶμαι μήπως ὑποψιασθῇ ὁ κόσμος τίποτα, καὶ τότες ἐχαθήκαμε. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε... Μπορεῖ νὰ μὴν ἐπιμένῃ πιὰ γιὰ 'κεῖνο τὸν παλιάνθρωπο, καὶ ἂν την καλοπιάσουμε, μπορεῖ νὰ θελήσῃ νὰ πάρῃ κανέναν ἄλλο,—ἒ, καιρός της εἶνε,—κ' ἔτσι τὸ πρᾶγμα νὰ διορθωθῇ μὲ ἡσυχία. Δέν με γνοιάζει γιὰ 'κείνη, μὲ γνοιάζει γιὰ 'μᾶς, γιὰ τὸ σπίτι μας.

— Ἔχεις δίκηο, ἀπεκρίθη ὁ Παναγῆς· καὶ ἀ ν τ ζ ι θὰ βάλω τὴ μάνα σου νὰ την ξετάξῃ.

Ὤ, ἤξευρε πολὺ καλὰ ὁ Νταντῆς τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀδελφῆς του· ἤξευρεν ὅτι δὲν ἐμετανόησε, κάθε ἄλλο! καὶ ὅτι ἕνα τέτοιο διάβημα θὰ ἐχειροτέρευε μόνον τὴ θέσι της...

Καὶ ἡ Βιολάνταινα, κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἀνδρός της, ἀνέβη ἐπάνω νά της ὁμιλήσῃ.

Ἦταν παραμονὲς τῆς Παναγίας. Μεθαύριο τὸ σπίτι εἶχε διπλογιόρτι,—Μαρία ἔλεγαν τὴ Βιολάνταινα,—καὶ τί καλὰ ἂν ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ καμμιὰ οἰκονομία, νὰ ἔλθῃ ἡ συμφιλίωσις, νὰ καταιβῇ καὶ ἡ Στέλλα, νὰ καθίσῃ εἰς τὸ τραπέζι, νὰ φανῇ εἰς τὸν κόσμον...

— Ἦλθα νά σου πῶ δυὸ λόγια, τῆς εἶπεν ἡ Βιολάνταινα χαρούμενη.

Ἡ Στέλλα, καθὼς ἐκρατοῦσε τὸ μέτωπο μὲ τὰ δύο χέρια, ἐσήκωσε τὰ μάτια κ' ἐκύτταξε τὴ μητέρα της ἔκπληκτη. Δὲν ἦταν συνειθισμένη εἰς τέτοιον ὕφος.

— Ἀκοῦς;

— Τί εἶνε ἐψιθύρισεν ἡ Στέλλα.

Μὲ λίγα λόγια, ἡ Βιολάνταινα διετύπωσε τὴν πρότασί της: Νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ πατέρα της καὶ νά του γυρέψῃ συχώρεσι· νά του 'πῇ πῶς ἐμετανόησε διὰ τὸ κίνημά της· νά του ὑποσχεθῇ πῶς εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ ἔκαμνε τίποτα χωρὶς τὸ θέλημά του· νά τον βεβαιώσῃ πῶς ἔπαυσε πιὰ νὰ συλλογίζεται τὸν Χρηστάκη· κ' ἐκεῖνος ἦταν πρόθυμος νά τη συχωρέσῃ, καὶ 'μέρα ποῦ ξημέρονε μεθαύριο, νά την δεχθῇ στὴν ἀγκαλιά του, καὶ γρήγορα νὰ φροντίσῃ νά την παντρέψῃ ὅπως τῆς πρέπει, μ' ἕνα νέον καλὸ καὶ ἄξιο...ἀμὴ τί;

Ἡ Στέλλα τὴν ἄκουσε χωρὶς νά την διακόψῃ, μὲ τὸ ἴδιον ὕφος ποῦ ἔπερνε καὶ ὅταν τὴν ἐκτυποῦσαν. Ἔπειτα ἐκατέβασε τὰ χέρια ἀπὸ τὸ κεφάλι, ἐκύτταξε τὴ μητέρα της κατάμματα, καὶ μὲ ὅλη τὴν ἠρεμία, μὲ ὅλη τὴ γαλήνη τῆς σταθερότητος, ἐπρόφερεν:

— Ὄχι!

Ἡ Βιολάνταινα ἐσκίρτησε τρομαγμένη· ἔπλεξε τὰ χέρια, καὶ μὲ φωνὴν ὑπόκωφην, εἰς τόνον μομφῆς ὑπερτάτης, τὸ ξαναεῖπε:

— Ὄχι! εἶπεν ἡ Στέλλα· καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ἕνα κῦμα ἐτάραξε τὴν πρώτη γαλήνη, καὶ ἡ ἄρνησις ἐβγῆκεν ἀπὸ τὰ χείλη της μὲ πεῖσμα μαζὶ καὶ περιφρόνησιν.

— Μά, παιδί μου, συλλογίζεσαι τί λές; συλλογίζεσαι τί κάνεις; ἐρώτησεν ἡ Βιολάνταινα κ' ἐγύρισεν ὀπίσω της, κ' ἐκλείδωσεν ἀπὸ φόβο τὴν θύραν.

— Ὄχι! εἶπεν ἡ Στέλλα καὶ ἐκ τρίτου· καὶ τόρα ἦταν ὁλόκληρη τρικυμία ἀγανακτήσεως, καὶ μαζὶ μὲ τὴν φωνὴν ἐσηκώθη καὶ αὐτὴ ὀρθή, ὑψηλὴ ἀγέρωχη.

Κ' ἐμίλησεν:

— Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι! Ὅτι ἔκαμα ἦταν κακό, τὸ ξεύρω· μὰ τὸ ἔκαμα τόρα. Τοῦ ἔγραψα «εἶμαι δική σου», καὶ θὰ εἶμαι γιὰ πάντα. Ναί, νὰ πέσω στὰ πόδια τοῦ πατέρα μου, καὶ νά του φιλήσω τὰ χέρια, καὶ νά του γυρέψω συχώρεσι γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμα, ἔτσι χωρὶς νὰ θέλω, σὲ μιὰ στιγμὴ τρέλλας, ἀδυναμίας...Μὰ νά με συχωρέσῃ κ' Ἐκεῖνος καὶ νά μου δώσῃ τὸ Χρηστάκη...Ἄ, μή σου κακοφαίνεται καὶ σώπα! Καλὸς κακός, αὐτὸς εἶνε τόρα γιὰ μένα. Ἀκούστηκα μαζί του, καὶ αὐτό μου φθάνει. Ἔπειτα, τί σᾶς μέλει ἐσᾶς; Ἐγὼ θὰ εἶμαι εὐτυχισμένη, ἐμένα μαρέσει. Πῶς εἶνε πτωχός; Πφ! βλέπω τί εὐτυχία ποῦ ἔχετε οἱ πλούσιοι στὰ σπίτια σας... Ἐπὶ τέλους ἀλλοιώτικα δὲ γίνεται· ἄλλον ἐγὼ δὲν πέρνω!

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΝΕΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Η ΥΨΙΦΩΝΟΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΝΙΤΣΑ ΡΑΛΛΗ

ΒΑΡΙΕΤΕ

ΤΗΛ. ΛΕΠΕΝΙΩΤΗΣ

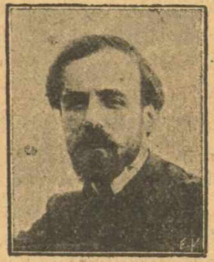

ΝΙΚ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ

ΜΗΤΣΟΣ ΜΥΡΑΤ

Ο ΜΕΡΑΡΧΟΣ ΛΑΡΙΣΣΗΣ

Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
Συνταγματάρχης τοῦ Πεζικοῦ

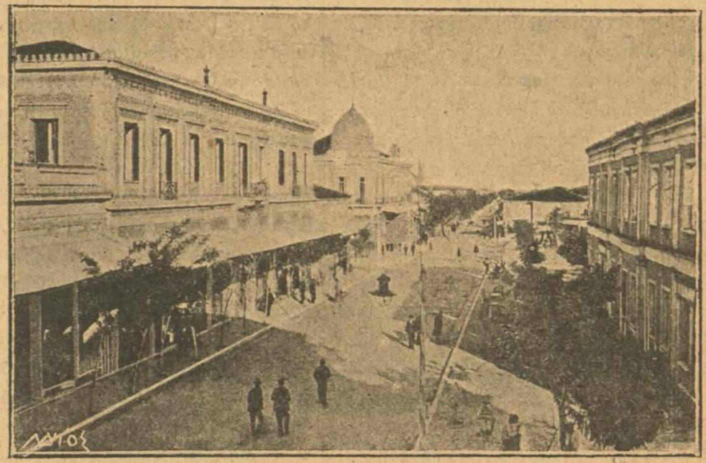

ΛΑΡΙΣΣΑ.—Ἡ ὁδὸς Ἀλεξάνδρας. (Ἀποστολεὺς ὁ κ. Ἰπ. Κουτσίνας)

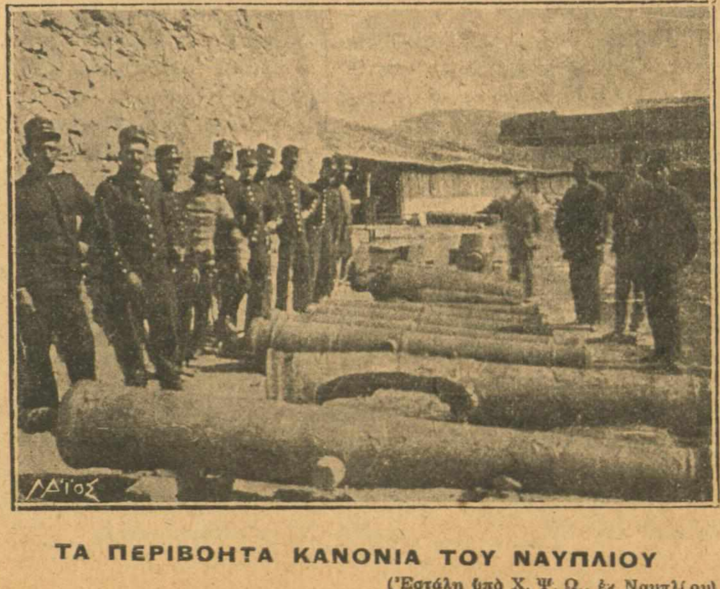

ΤΑ ΠΕΡΙΒΟΗΤΑ ΚΑΝΟΝΙΑ ΤΟΥ ΝΑΥΠΛΙΟΥ
(Ἐστάλη ὑπὸ Χ. Ψ. Ω., ἐκ Ναυπλίου)

ΝΕΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ

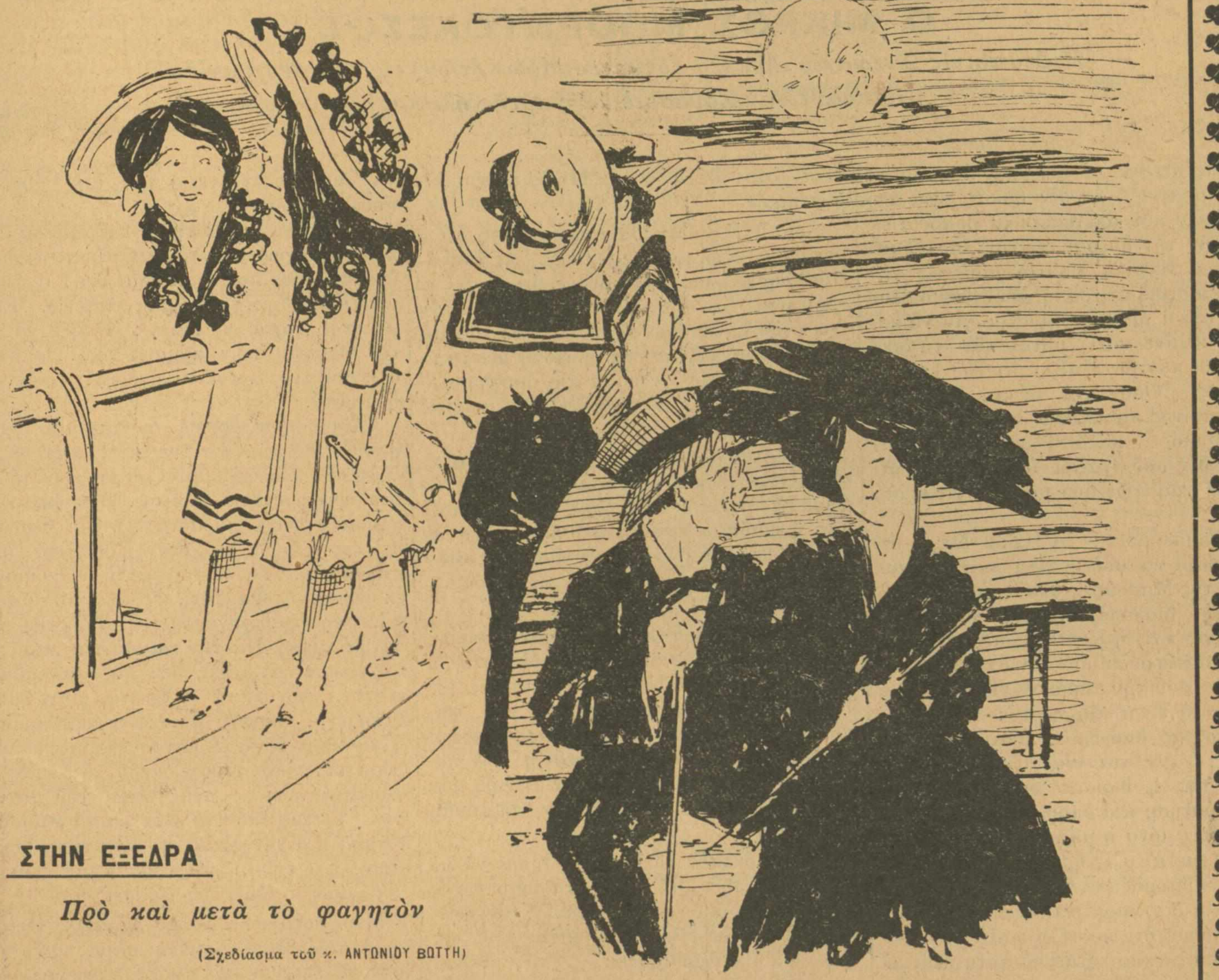

ΣΤΗΝ ΕΞΕΔΡΑ

Πρὸ καὶ μετὰ τὸ φαγητὸν

(Σχεδίασμα τοῦ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΒΩΤΤΗ)

ΑΘΗΝΑΙ

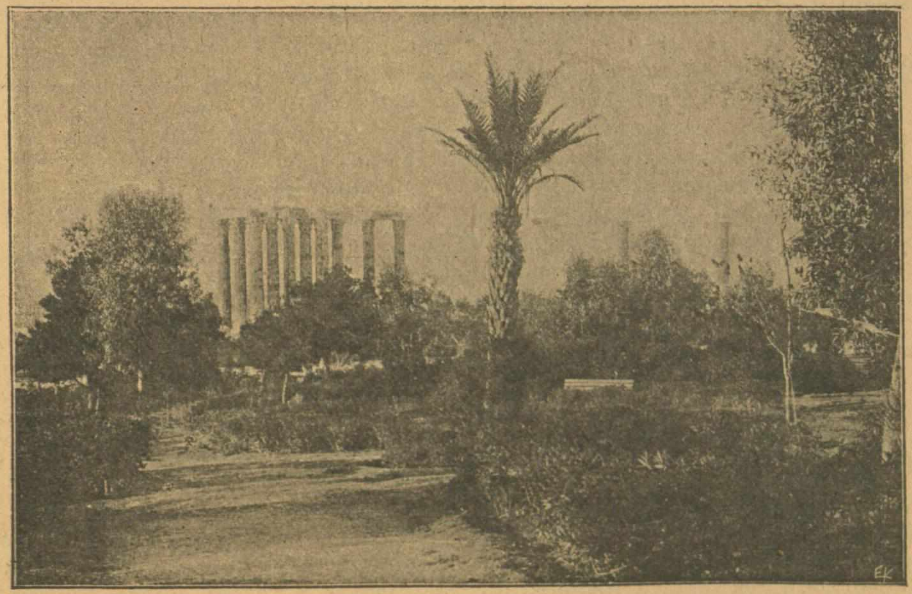

ΑΠΟΨΙΣ ΤΩΝ ΣΤΗΛΩΝ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΗΠΟΝ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

MARCEL PREVOST

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΠΟΡΝΤΟΛΕΖΟΣ

Ἡ Δεσποινὶς Στεφανία Λεκλὲρ (δεκατεσσάρων ἐτῶν) εἰς τὴν Δεσποινίδα Κλεμαντίναν Ζουασσιὲ (τῆς αὐτῆς ἡλικίας).

Δὲν πρέπει νὰ μὲ μαλώσῃς ἀγαπημένη μου Κλεμαντίνη διότι δὲν σοῦ ἔγραψα ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἀπένειμαν τὰ βραβεῖα εἰς τὸ Ὠδεῖον, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ποῦ εἴχαμε μιὰ τέτοια νευρικὴ ταραχὴ χάρις εἰς τὴν παληοεξεταστικὴ ἐπιτροπή. Δὲν ἔχουν διόλου καρδιὰ αὐτοὶ οἱ ἐλαφρόμυαλοι γιὰ νὰ κάνουν νὰ κλαῖνε κάτι μάτια σὰν τὰ δικά μας! Τέλος πάντων ἐλπίζω ὅτι ἐσὺ ἐπαρηγορήθηκες. Ὅσον γιὰ μένα... ἐτελείωσε. Ἕνας ἔπαινος παραπάνω δὲν ἀξίζει μιᾶς ἡμέρας θυμό, ἂν μάλιστα συλλογισθῇ κανεὶς πῶς δὲν μοῦ βγαίνει ἡ ἰδέα ἐμένα ὅτι τὸ μέλλον καὶ τῶν δύο μας δὲν εἶναι στὸ πιάνο.

Ποῦ εὑρισκόμουν; Ἆ! Σοῦ ἔλεγα ὅτι δὲν μπόρεσα νὰ σοῦ γράψω πρίν. Φταίει ἡ τουρνὲ τῆς Μασσὰρ ἡ ὁποία ἄρχισε ἀκριβῶς μὲ τὴς διακοπὲς καὶ τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ μέρος καὶ ἡ μεγάλη ἀοιδὸς Φαύστα Λεκλὲρ ἡ ἀδελφούλα μου, τὴν ὁποίαν ξέρεις. Ἡ μητέρα μου τὴν παρακολουθεῖ, φυσικά· λέει ὅτι αὐτὸ εἶναι πιὸ σωστό: ·αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀντιλήψεις, δὲν εἶναι ἔτσι; ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς μὲ τὸν χαρακτῆρα της, ἡ Φαύστα δὲν κατώρθωσεν ποτὲ νὰ κρατήσῃ μία ὑπηρέτρια εἴκοσι τέσσαρας ὥρας· μόνο ἡ μαμμὰ τὴν ὑποφέρει. Ὅσο γιὰ μένα μ᾽ ἐπῆραν μαζὺ γιατὶ πιστεύω δὲν μποροῦσαν νὰ μ᾽ ἀφίσουν στὸ δρόμο· ἀλλὰ δὲν παραλείπουν εὐκαιρίαν νὰ μοῦ θυμήσουν ὅτι κοστίζω πολὺ χωρὶς νὰ κερδίζω τίποτε· καὶ ταξειδεύω τρίτη θέσι μὲ τὴν μαμμά, ἐνῷ ἡ Φαύστα καμαρώνει στὴν πρώτη.

Ἐπεράσαμεν ὡς τώρα τὴν Ὀρλεάνην (ξέρεις, δὲν εἶνε διόλου διασκεδαστική!), τὴν Ἀγκουλέμην (πολὺ νόστιμη), τὸ Βορντὼ καὶ τὴν Τουλούζην. Ὢ! τὸ Βορντὼ νὰ σοῦ πῶ, εἶνε πάρα πολὺ chic! δανδῆδες, τουαλέτταις, μαγαζιά, καὶ ἕνα θέατρον μεγάλο σὰν τὸ χρηματιστήριον. Ὅλαις ἡ κοκόταις ἔχουν ἕνα ξενοδοχεῖον στὴ λεωφόρον Κοδεράν, ἀγαπητή μου! Νὰ μιὰ πόλις ποῦ θὰ μοῦ ἄρεσε νὰ μείνω! πρῶτα ἀπ᾽ ὅλα γεμάτη ἀπὸ νέους. Λένε, ὅτι πωλοῦν κρασί: εἶνε πιθανόν· ἀλλὰ τότε θὰ σηκόνωνται τὴν νύκτα γιὰ νὰ πωλήσουν, διότι, τὴν ἡμέρα καὶ τὸ βράδυ, ὅλην τὴν ὥραν διασκεδάζουνε...

Ἕνας ἀπὸ τοὺς παράξενους αὐτοὺς ἐμπόρους ὀνομαζόμενος Ἰούλιος Κολεράκ, εἴκοσι ἑπτὰ χρόνων, ποῦ φαίνεται σὰν νὰ ἔχῃ μόνον δεκαεννέα, μικρούλης σὰν ἔρως, φουσκωμένος μὲ παράδες, ἐρωτεύθηκε τὴν «μεγάλην ἀοιδὸν» Φαύσταν Λεκλὲρ στὸ διάστημα μιᾶς παραστάσεως τοῦ «Βασιλέως»... Ἐπειδὴ πρέπει, θέλοντας μὴ θέλοντας, νὰ παρακολουθήσῃ κανεὶς τὸν γέρο Μασσὰρ εἰς τὰς περιπλανήσεις του, (πενῆντα χιλιάδες φράγκα ἀποζημίωσις!), ἡ Φαύστα ἐπῆρε μαζὶ τὸν ἐραστήν της ἕως τὴν Τουλούζην ὅπου ἐπήγαμεν. Αὐτή, ἡ μαμμὰ καὶ ἐγὼ ἀποτελοῦμεν μιὰ θαυμασία μικρὴ οἰκογένεια. Εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ ἐξακολουθοῦν νὰ πουλοῦν κρασιὰ μὲ τὴν μάρκα Ἰούλιος Κολερὰκ σὲ δαμιτζάνες ἢ σὲ μποτίλιαις, ὅπως θέλει κανείς. Ποιὸς τὰ πουλεῖ; μυστήριον.

Λοιπὸν βεβαίως θὰ παρετήρησες, ὅτι ἡ μεγάλη ἀδελφή μου μὲ ζηλεύει. Ἂς ἐπαναλαμβάνῃ σὲ ὅλους τοὺς τόνους, ὅτι εἶμαι ἕνα κοριτσάκι, ὅτι ἔχω κόκκινα χέρια, ὅτι δὲν ἔχω στῆθος, ὅτι ἔχω μεγάλο στόμα καὶ τὰ λοιπά. Ἀναγκάζεται νὰ ὁμολογῇ μέσα της, ὅτι ἄρχισα ἤδη νὰ εἶμαι πιὸ ὄμορφη ἀπ᾽ αὐτή. Καὶ αὐτὸ τὴν πειράζει! Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσον τὴν πειράζει!

Ἀφ᾽ ὅτου ὁ «μικρὸς Μπορντολέζος» (εἶνε τὸ φιλικὸν ὄνομα, τὸ ὁποῖον ἡ μαμμὰ ἔδωσε εἰς τὸν νέον Κολεράκ), ἐκάθησε μαζί μας, ἡ Φαύστα ἔγεινε πολὺ πρόστυχη μὲ μένα. Ὅλη τὴν ὥρα ἔκανε μπροστὰ στὸν Ἰούλιον κάτι παρατηρήσεις πολὺ πειρακτικὰς γιὰ μένα:

«Αὐτὴ ἡ μικρὴ εἶνε ἴσια σὰν σανίδα». «Αὐτὴ ἡ μικρὴ δὲν κτενίζεται διόλου καλά», «αὐτὴ ἡ μικρὴ ντύνεται σὰν ζητιάνα» (ἤθελα πολὺ νὰ ἰδῶ τὰ φορέματα ποῦ φοροῦσε στὴν ἡλικία μου ἡ μεγάλη ἀοιδός). Ἐμένα ἄρχισε πιὰ νὰ μ᾽ ἐρεθίζῃ. Τὴν περασμένην ἑβδομάδα ἐπῆρα τὴν ἀδελφή μου κατὰ μέρος καὶ ἐκάναμε τὴν ἀκόλουθη συνομιλίαν:

«Ἔχεις σκοπὸν νὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ μὲ πειράζῃς ἐμπρὸς στὸ μικρὸ Μπορντολέζο»;

—«Σκέπτομαι νὰ κάνω ὅτι μ᾽ ἀρέσει».

—«Ὥστε θὰ ἐξακολουθήσῃς;»

—«Θὰ ἐξακολουθήσω».

—«Ὥστε λοιπὸν φοβᾶσαι μὴ τυχὸν παρατηρήσει ὅτι εἶμαι ὡραιότερη ἀπὸ ἐσένα;»

(Ἐδῶ ἡ ἀγαπημένη μου ἀδελφὴ προσεποιήθη τὴν μεγαλητέρα φαιδρότητα).

«Ὡραιότερη ἀπὸ ἐμένα; θὰ εἶχε γοῦστο, ἀλήθεια... Φαντάζεσαι μικρούλα μου ὅτι σὲ πέρνουν στὰ σοβαρά;

— Φαντάζομαι πῶς ἂν περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό μου νὰ κλέψω τὸν «μικρὸ Μπορντολέζο» σου, δὲν θὰ μοῦ ἦτο πολὺ δύσκολον.

— Ἔ, λοιπὸν δοκίμασε!

— Σύμφωνοι!

— Ἀφ᾽ ὅτου ἔγεινε ἡ συνομιλία αὐτή, ἡ ἀδελφή μου, καὶ δικαίως, μὲ κακομεταχειρίσθη ἀκόμη χειρότερα ἐμπρὸς στὸν Ἰούλιον. Ἐγὼ ὑπέφερα ὅλα μὲ γλυκύτητα ἀγγέλου καὶ προσεποιήθηκα ὅτι εἶμαι λυπημένη, λυπημένη διότι ἔχω μιὰ μεγάλη μυστικὴ λύπη. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στὸ τραπέζι, ὅταν ὁ μικρὸς Μπορντολέζος μὲ ἐκύτταζε, εὕρισκε τὰ μάτια μου καρφωμένα ἐπάνω στὰ δικά του (ξέρεις ***παρθενικὰ μάτια*** ἀπὸ ᾽κεῖνα ποῦ ἐκάναμεν στὸν Ἀμβρόσιον στὸ Ὠδεῖον διὰ νὰ ταράξουμε τὴς νύχτες του). Καὶ ἐκατέβαζα γρήγορα γρήγορα τὰ μάτια μου, σὰν νὰ μὲ ἔπιαναν ἐπ᾽ αὐτοφόρῳ ὅταν τὸν ἐθαύμαζα... Ἄρχισε νὰ τὸν ἐνδιαφέρῃ τὸν νέον αὐτόν. Πρόσθεσε σ᾽ αὐτὰ ὅλα τὰ μικρὰ καὶ συνειθισμένα μέσα, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται κανεὶς πολὺ εὔκολα ὅταν ζῇ στὸ ἴδιο σπῆτι: δηλ. νὰ δείχνω τὰ μαλλιά μου ξέπλεγα (τὰ δικά μου εἶνε ὡραῖα, τὰ ξέρεις). Μάλιστα μιὰ φορά, ἄφησα τὸν Ἰούλιον νὰ μὲ ἰδῇ τὴν ὥρα ποῦ ἐντυνόμουν... Ἄ! διάβολε! φαίνεται πῶς τοῦ ἔκαμε κάποια ἐντύπωσι.

Ἐδίστασε μιὰ στιγμή· τὸν ἔβλεπα στὸν καθρέφτη χωρὶς νὰ τὸ φαντάζεται· ἐνόμιζα ὅτι ἐτελείωσε πιά... Λοιπὸν ὄχι! ἀγαπητή μου! Φοβήθηκε τὴ φυλακὴ πιστεύω. Ἔφυγε, παὶ ξέρεις τί ἔκανε; Ἐπῆγε νὰ βρῇ τὴν Φαύστα στὴν κάμαρά της... «Ἀναιδεῖς ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνδρες!» ὅπως λέει ἡ μαμμά.

Ἀδιάφορον, ἄρχισε νὰ «τσιμπάῃ». Ὅταν ἤμουν ἐμπρός, δὲν τολμοῦσε πιὰ νὰ μιλήσῃ τῆς ἀδελφῆς μου· ἐστενοχωρεῖτο καὶ ἦτο ἀφηρημένος ὁ Ἰούλιος. Ὕστερα, μ᾽ ἐπλησίαζε στὰς παραστάσεις, στὸ θεωρεῖο καὶ στὰ παρασκήνια, ὅταν ἡ Φαύστα ἦταν στὴ σκηνή. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ εἶνε ἥσυχος ἐκ μέρους τῆς Φαύστας, καὶ ὅσο γιὰ τὴ μαμμά, ὅση ὥρα τραγουδάει ἡ κόρη της, εἶνε ὑπνωτισμένη. Νὰ τὴν τσιμποῦσε κανεὶς μὲ καρφίτσαν καὶ πάλιν δὲν θὰ καταλάβαινε τίποτα. Ἄρχισε νὰ μ᾽ ἐρωτᾷ γιατὶ ἤμουν λυπημένη, νὰ μοῦ μισοκάνῃ κομπλιμέντα. Ἐγὼ ἀπαντοῦσα μὲ μονοσυλλάβους, καμμιὰ φορὰ μὲ κανένα κρυφὸ δάκρυ, τὸ ὁποῖον ἐσκούπιζα νευρικὰ στὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ μου. Ὕστερα ἀπὸ κάμποσα τέτοια τοῦ ὁμολόγησα πιὰ τὴν αἰτία τῆς «μυστικῆς λύπης μου», καὶ τὴν πίστεψε ἀγαπημένη μου! Ἐτελείωνε ὁ ἴδιος τὰς φράσεις μου!

Μὲ λίγα λόγια τοῦ εἶπα τὰ ἑξῆς: Ὅτι ἤμουν πολὺ δυστυχισμένη σπίτι μου, ὄχι διότι μ᾽ ἔντυναν σὰν τὴ Σταχτοποῦτα, οὔτε διότι μοῦ ἔδιναν καμμιὰ φορὰ κανένα μπάτσο—ἀλλὰ διότι ἔζοῦσα ἀπὸ τὰ περισσεύματα τῆς ἀδελφῆς μου—μιὰ κατάστασι ποῦ ἀπεστρέφετο ἡ εὐαίσθητος ψυχή μου.

Ἤμουν ἐντελῶς ἀποφασισμένη, τοῦ ἔλεγα, νὰ ἀφήσω τοὺς ἀναξίους γονεῖς μου τὸ γρηγορότερο, καὶ νὰ μπῶ σ᾽ ἕνα μοναστῆρι, ὅπως ἐξ ἄλλου ἦτον ἡ κλίσις μου.

«Στὸ μοναστῆρι! διέκοψεν ὁ «μικρὸς Μπορντολέζος...»

— Θέλετε νὰ ἐγκαταλείψητε τὸν κόσμον; Κανένα λοιπὸν δὲν ἀγαπᾶτε ἐδῶ κάτω;

—Ναί, ἀπήντησα στὸν καλὸν αὐτὸν νέο· ἀγαπῶ κάποιον...ἀλλὰ αὐτὸς δὲν σκέπτεται ἐμένα.

Ἐνῷ ἔλεγα τὰ λόγια αὐτὰ τὸν ἐκύτταξα μὲ τὰ παρθενικὰ μάτια μου «τὰ μάτια γιὰ τὸν Ἀμβρόσιον». Ἐκατάλαβε, μ᾽ ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του, μ᾽ ἐγέμισε φιλιὰ (μάλιστα φιλεῖ πολὺ καλά, ὅπως θὰ ἔλεγε ἡ μαμμά).

Μοῦ ἐδήλωσε ὅτι αἱ σκέψεις μου μὲ τιμοῦν, ὅτι αὐτὸς ἤθελε νὰ γίνῃ τὸ ὄργανον τῆς ἐξαγορᾶς μου, ὅτι θὰ μ᾽ ἔβαζε σ᾽ ἕνα μοναστῆρι γιὰ νὰ συνεχίσω τὴν ἐκπαίδευσί μου, ὅτι μοῦ ἐζητοῦσε μόνον νὰ ἐξακολουθήσω νὰ τὸν ἀγαπῶ λίγο, διότι αὐτὸς μ᾽ ἐλάτρευε.

— Καὶ ἡ Φαύστα; ἐψιθύρισα...

— Ἡ Φαύστα; δὲν εἶνε ἀξία νὰ λύσῃ τὰ παπούτσια σου παιδί μου...Ἡ Φαύστα εἶναι γιὰ νὰ περνάω τὸν καιρό μου. Ποτὲ δὲν τὴν ἐπῆρα στὰ σοβαρά»!

Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐγίνονταν ἀκριβῶς στὸ καμαρίνι τῆς «μεγάλης ἀοιδοῦ»... Λοιπὸν ἡ ἀδελφή μου ποῦ ἔπαιζε, ἐμπῆκε ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ὅπου ὁ «Μικρὸς Μπορντολέζος» ἀναμφιβόλως γιὰ ν᾽ ἀρχίσῃ ἀμέσως τὸ ἔργον τῆς ἐξαγορᾶς μου, ἄρχισε νὰ γίνεται πιὸ τολμηρός.

Βλέπεις ἀπὸ ἐκεῖ τὴν ἐντύπωσι: φωνὲς τῆς ἀδελφῆς μου, τὰ νεῦρά της, ἡ μαμμὰ ποῦ ἔρχεται, ὁ θεατρώνης ποῦ ἐφώναζε: «Κυρία Φαύστα στὴ σκηνὴ γρήγορα!» ἡ Φαύστα ποῦ τοῦ ἀπαντᾷ μὲ μιὰ μικρὴ ἀλλὰ ἡρωϊκὴ λέξι—καὶ στὴ σκηνή, ἕνας ἠθοποιὸς ἀπελπισμένος νὰ ξαναϊδῇ τὴν «ἀοιδὸν» ἐμπῆκε στὰ παρασκήνια ἀφοῦ εἶπε στὸ κοινόν: «Δὲν ξεύρω τί κάνει ἐκεῖ πάνω αὐτὴ ἡ ἐλεεινή». Οἱ ἀκροαταὶ πολὺ θερμοκέφαλοι φαίνεται, ἀγρίεψαν καὶ ἀναγκάστηκαν νὰ κατεβάσουν τὴν αὐλαία.

Καὶ ὕστερα ἀπ᾽ αὐτά; θὰ ἐρωτήσῃς μικρή μου Κλημεντίνη.

Ἔ! ὕστερα, ὅλα διωρθώθηκαν, φυσικά. Ἡ Φαῦστα καὶ ὁ Ἰούλιος τὰ ξανάφτιαξαν. Ἐγὼ ἐδοκίμασα ἕνα καλὸ ξύλο ἀπὸ τὴν μαμμὰ ὅμοιο ποῦ ποτέ μου δὲν εἶχα φάει. Δὲν πειράζει, ἐπῆρα τὰ λεπτά μου πίσω. Ἡ «μεγάλη ἀοιδὸς» δὲν μοῦ λέει τίποτε πιὰ γιὰ τὰ μαλλιά μου, γιὰ τὸ σῶμά μου καὶ γιὰ τὰ κόκκινα χέρια μου· ἡ μαμμὰ ἡ ἴδια, ἥσυχη τώρα, μοῦ τραβάει τὸ αὐτὶ ὅταν ἔχει ὄρεξι καὶ μοῦ λέει μ᾽ ἕνα χαμόγελο εὐχαριστήσεως: Ἀπὸ τώρα κάνει αὐτὸς ὁ μάγκας ὅτι θέλει τοὺς ἄνδρας! Δὲν ντρέπεσαι τὴν ἡλικία σου; περίμενε τοὐλάχιστον νὰ συμπληρώσῃς τὰ δεκαέξ!

Ὅσο γιὰ τὸν Ἰούλιο, ὑπεσχέθη στὴ Φαύστα καὶ τὴ μαμμὰ νὰ εἶνε φρόνιμος. Ἀλλὰ φιλιώμαστε μολαταῦτα καμμιὰ φορὰ στὴς σκοτεινὲς γωνιές.

Εἶνε διασκεδαστικόν. **Σ. Τ.**

ΑΙ ΓΡΑΦΟΥΣΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

„ΛΥΡΑΣ ΠΑΛΜΟΙ“

ΦΙΦΙΚΑΣ ΜΥΛΩΝΑ

Ἕνα βιβλίο μ᾽ ἐλπιδοφόρα πράσινο ἐξώφυλλο ἔφτασε στὰ χέρια μου τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρόν. Εἶνε **οἱ πρῶτοι παλμοὶ μιᾶς λύρας,** ποῦ, κάμποσος καιρὸς τώρα, ἀπὸ τὴς ὄχτες τοῦ Ἀράχθου σκορπίζει μελῳδίες κάτω ἀπὸ τὰ ἄβρὰ δάκτυλα μιᾶς ποιητικῆς κόρης, **τῆς δ δος Φιφίκας Α. Μυλωνᾶ.**

Διαβάστε τὰ τραγούδια μου... Μυρόπνοα,
Χλωμὰ καὶ ταπεινὰ γιουλάκια μοιάζουν....
Τ᾽ ἀνάθρεψεν ἡ φλόγα τῆς καρδούλας μου,
Καὶ τώρα στὸ βιβλίο μου ἀράζουν...

* * *

Σὰν κάτασπρα καράβια ποῦ περάσανε
Τοῦ πόντου τ᾽ ἀγριεμένα τὰ στοιχεῖα
Καὶ τώρ᾽ ἀποσταμένα στο λιμάνι τους
Γυρεύουνε νὰ βροῦνε ἡσυχία...

* * *

Ἔτσι καὶ τὰ τραγούδια μου ἀράξανε...
Καὶ τώρα σᾶς φωνάζουν νὰ σᾶς ποῦνε
Τί εἶδαν στὰ ταξείδια τῶν ὀνείρων των
Καὶ στ᾽ ἄστρα ποῦ νηχτόημερα γυρνοῦνε...

Τὸ ἀφελὲς αὐτὸ τραγουδάκι ἔχει θέσιν προλόγου στὸ νέο βιβλίο. Τὸ παρέθεσα ἐδῶ ὁλόκληρον διὰ νὰ δῆτε, ὅτι στοὺς στίχους τῆς νεαρᾶς ποιητρίας μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ καὶ αἴσθημα καὶ καλὴν μορφήν, Εἰς τοὺς δεκαπεντασυλλάβους στίχους, ποῦ πλεονάζουν εἰς τὸ βιβλίον. βλέπει ὁ ἀναγνώστης μίαν ἀβίαστη εὐχέρεια σὲ ἁρμονικὴν ὁμοιοκαταληξία καὶ κάποια γοργὴ μελῳδία, σπουδαῖα προσόντα γιὰ πρωτόλεια.

Μὲ πολλὴν προσοχὴ κι᾽ ἐνδιαφέρον ἐδιάβασα τὸ βιβλίο τῆς δ δος Μυλωνᾶ, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἕως τὸ τέλος. Σὲ πολλὰ μέρη μ᾽ ἐσταμάτησεν ἡ γοργὴ κι᾽ ἀξιοθαύμαστη ἀλλαγὴ τῶν εἰκόνων, ἡ ἁγνὴ κι᾽ ἁπαλὴ δημοτικὴ γλῶσσα, μιὰ πλούσια κι᾽ ἀκούραστη φαντασία σὲ μερικὲς σελίδες. Ἡ ποιήτρια τραγουδεῖ τὴν πατρίδα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ ἡ ἀγάπη της σ᾽ αὐτὴν δείχνεται κάπου-κάπου ὑψηλὴ καὶ μεγάλη, φανερώνοντάς την μίαν ἰδανικὴν Ἑλληνοποῦλα. ποῦ μέσα στὴν λατρεία τοῦ ἄφθαστου παρελθόντος ὠνειρεύθηκε τὸ ὑπέροχον ὄνειρο μιᾶς μεγάλης Ἑλλάδος. Ἂς μὴν ἀλλάξῃ ἡ λύρα της τὸν ὡραῖο κι᾽ εὐγενικὸν αὐτὸν σκοπό. Ἂς ἐλπίσωμε πῶς ἡ νεοελληνικὴ ποίησις θὰ τραγουδήσῃ τὰ κατορθώματα καὶ τὴς δάφνες νέων ἡρώων...

Ἐκεῖ ὅμως, ποῦ ἡ ποιήτρια θέλησε ν᾽ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν λατρεία της αὐτὴ ἢ ἀπο τὸν ἄδολο θαυμασμό της γιὰ τὴν Φύσι, ἐκεῖ ποῦ θέλησε, κρούοντας τὶς μελῳδικὲς χορδὲς τῆς λύρας της, νὰ βρῇ ἄλλους σκοποὺς νὰ τραγουδήσῃ, ἐκεῖ ἡ νεαρὰ ποιήτρια ἐπαραστράτισε κι᾽ ἔχασε τὸν δρόμο της...Καὶ παρετήρησα, ὅτι σ᾽ αὐτὰ τὰ μέρη μετεχειρίσθη μιὰ γλῶσσα μικτή. ὅπου βλέπει κανεὶς νὰ ξεπετιοῦνται. σὰν ἀγκαθάκια ἀκαλαίσθητες φράσεις καὶ λέξεις ὄχι δημοτικές, καταστρέφοντας τὴν ὅλην ἁρμονικὴν ἐντύπωσι. (Ἔχω ὑπ᾽ ὄψει μου τὸ ἐπικὸ τραγοῦδι της «Ἡ γόησσα» ποῦ πιάνει τὸ μεγαλείτερο μέρος τοῦ βιβλίου).

Ἂν ἡ ποιήτρια τῆς «Λίμνης τῶν Ἰωαννίνων» ἦταν περισσότερο ἐκλεκτὴ στὴν ἐργασία. ποῦ παρουσιάζει στὸ πρῶτο βιβλίο της. καὶ ἡ 140 σελίδες του ἦσαν πολὺ ὀλιγώτερες, ὁ ἀναγνώστης θὰ ἔμενε, μπορῶ νὰ εἰπῶ, γοητευμένος ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔργον τῆς συμπαθοῦς ποιητρίας, ποῦ τόσα μᾶς ὑπόσχεται γιὰ ἕνα ὡραῖο φιλολογικὸ μέλλον.

Πρέπει νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς ἀκόμη, ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ Ρομαντισμοῦ διακρίνεται ἀρκετὰ μεγάλη. Καὶ εἶναι τόσον ἀταίριαστος ὁ Ρομαντισμὸς μέσα σὲ στίχους μ᾽ ἑλληνικὸν αἴσθημα!... Τὸ ἔργον τῆς δεσποινίδος Μυλωνᾶ μαζὶ μὲ τὸν θαυμασμὸ καὶ τὸ ἀγκάλιασμα τῆς γλυκειᾶς κι᾽ ἑλληνικῆς ποιήσεως τοῦ Κώστα Κρυστάλλη δὲν μπόρεσε ν᾽ ἀποφύγῃ τὸν ὑπερρομαντισμὸν καὶ τὴν στιχορρητορείαν τῶν καλῶν ἄλλως τε ποιητῶν μας Παράσχου καὶ Παπαρρηγοπούλου. τῶν ὁποίων τὰ κακὰ διδάγματα θὰ ἀπαιτοῦσε κανεὶς νὰ μὴ ἔχουν καμμίαν ἐπίδρασι στὴν νέα φιλολογικὴ γενεά.

Ἀθανάσιος Μίχας

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΡΩΤΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΜΙΑΣ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗΣ

15 Ὀκτωβρίου

Σήμερα πῆγα ἀπὸ τὸ πρωῒ στῆς θείας μου καὶ πέρασα ὅλη τὴν ἡμέρα μαζί της χωρὶς νὰ βγῶ διόλου ἔξω, γιατὶ ἡ θεία μου ἔχει ρευματισμοὺς καὶ δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ. Τὸ πάθημά μου αὐτὸ θὰ μὲ κάνῃ νὰ βάλω γνῶσι καὶ νὰ μὴ ξαναπηγαίνω σὲ θεῖες ποὔχουνε ρευματισμούς.

16 Ὀκτωβρίου δειλινό.

Πήγαινα στὸ Ζάππειο μὲ τὸν ἀδερφό μου· ὅταν φτάσαμε στὴν εἴσοδο τοῦ Ζαππείου τὸν εἶδα νὰ στέκεται στὸ διάδρομο τοῦ τελευταίου βαγονιοῦ τοῦ τραίνου ποῦ κατέβαινε κείνη τὴν ὥρα γιὰ τὸ Φάληρο. Ἐκεῖνος δὲ μὲ πρόσεξε, κ᾽ ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ προχωρήσω χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ. Ἔκανα τότε πῶς σκόνταψα καὶ πάτησα τὸν ἀδερφό μου στὸ πόδι τόσο δυνατά, ποῦ τοὔκαμα τὸ παποῦτσι του ἐλεεινό. Ἐπῆγε σ᾽ἕνα λοῦστρο ἐκεῖ κοντὰ γιὰ νὰ ξεσκονιστῇ· τὸ τραῖνο ξεκίνησε πέρασε μπρός μου, μὲ εἶδε, μὲ χαιρέτησε· τὸ τραῖνο κατρακυλοῦσε στὸ κατήφορο κι᾽ αὐτὸς ὀρθὸς πάντα στὴν ἴδια θέσι κύτταζε στὸ μέρος μου. Τὸ προσωπάκι του, τὸ χλωμὸ χαριτωμένο προσωπάκι του ὅλο μίκραινε· φαινότανε σᾶν ἕνα μικρογραφικὸ πορτραῖτο κρεμασμένο στὸ βαγόνι. Ἄχ, τί εὔμορφο ποῦ θᾆταν σήμερα τὸ Φάληρο!

18 Ὀκτωβρίου ἀπόγευμα.

Ἔβγαινα ἀπὸ τὸ Ὠδεῖον στὰς 6 καὶ τὸν εἶδα ἀπὸ μακρυὰ στὴ γωνία τῆς ὁδοῦ Γερανίου νὰ στέκεται σᾶν κάτι νὰ περίμενε. Ἠθέλησα νὰ προχωρήσω πρὸς τὰ ἐπάνω, μὰ δὲν μποροῦσα· ἔνοιωθα νὰ παραλύουν τὰ γόνατά μου καὶ καταλάβαινα πῶς δὲ θὰ εἶχα τὴ δύναμι νὰ περάσω μόνη μου τόσο κοντά του. Ἔπειτα εἶναι τόσο ἀστεία ἡ γνωριμία μας· γνωριζόμαστε, χωρίς ποτὲ κἀνεὶς νὰ μᾶς συστήσῃ μόνο καὶ μόνο γιατὶ βλεπόμαστε συχνὰ καὶ μὲ πρόσωπα γνωστὰ καὶ στοὺς δυό μας. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πῶς νίκησα τὸν δισταγμό μου καὶ προχώρησα μερικὰ βήματα. Μὰ ὕστερα γύρισα ἀμέσως φοβισμένη καὶ σὰν νὰ μὲ κυνηγοῦσαν πέρασα γοργὰ ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ Ὠδείου καὶ βγῆκα στὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς, ἀπὸ κεῖ ἦρθα σπίτι.

19 Ὀκτωβρίου

Σήμερα ἦρθεν ἡ Νίνα σπίτι. Μὲ στενοχώρησε πολὺ κι᾽ ἀναγκάστηκα νὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα. Τὸ εἶχε λέει καταλάβει αὐτὴ μὰ δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ γοῦστο μου. Καλλίτερα, σὰν νὰ τῆς εἶπα γὼ πῶς θέλω νὰ συμφωνῇ μὲ τὸ γοῦστο μου. Φοβοῦμαι ὅμως πῶς τώρα ποῦ τῆς τὦπα θἀρχίσῃ νὰ συμφωνῇ, γιατὶ ἡ Νίνα τὸ θεωρεῖ σχεδὸν ὑποχρέωσιν καὶ φιλικὸν καθῆκον νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ κάθε πρόσωπο ποῦ ἐνδιαφέρει ἐμένα. Καὶ μοὖχε κάνει ἕνα σωρὸ φέστες ὥς τώρα. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἀγαπῶ στ᾽ ἀλήθεια, καὶ δὲ θὰ τὴν ἀφήσω νὰ παίξῃ τὸν συνειθισμένο ρόλο της. Κι᾽ ἂν εἶν᾽ ἀνάγκη γι᾽ αὐτὸ νὰ μὴν τῆς ξαναμιλήσω, ποτὲ πειὰ δὲ θὰ τῆς ξαναμιλήσω.

(Ἕπεται συνέχεια) ΒΙΚΤΩΡ ΖΗΝΩΝ

ΕΥΜΟΡΦΙΕΣ ΠΟΥ ΑΝΤΙΚΡΥΖΩ

ΔΑΦΝΗ

1

Γυρνοῦσα σ᾽ ἐρημιὰ ἕνα μεσημέρι,
ὁ ἥλιος φλόγιζε καὶ πουθενὰ ἡ Αὖρα
δὲν ᾽φύσα—τὸ χαδιάρικο ἀγέρι—
γιὰ νὰ δροσίσῃ μέσ᾽ στοῦ ἥλιου αὐτὴ τὴ λαύρα,
γυρνοῦσα ἕναν ἴσκιο νἀπαντήσω,
τὸ φλογισμένο μου κορμὶ γιὰ νὰ δροσίσω.

* * *

Κ᾽ εἶδα κοντὰ σ᾽ ἕνα ρυάκι, ἀνθισμένο
μυριόφυλλο κλωνάρι Δάφνης κι᾽ ἀπὸ κάτω
ἀντίκρυσα ἕν᾽ ἀγρίμμι ξαπλωμένο,
ποῦ δροσιζότανε στὸν ἴσκιο τὸ δροσᾶτο.
καὶ ζήλεψα τὸν ἴσκιο της τὸ μυρωμένο
καὶ τὸ ἀγρίμμι ποὖταν κάτω ξαπλωμένο.

2

Πόσες φορὲς τὴ Δόξα ἀντικρύζω
κρατῶντας τὰ κλαδιὰ τὰ τιμημένα
τῆς Δάφνης κι᾽ ὅταν ἔπειτα γυρίζω
κεφάλια γύρω μου θωρῶ στεφανωμένα
καὶ ζήλεψα τῆς Δάφνης τὸ κλωνάρι
κι᾽ αὐτοὺς ποῦ τοὺς ἐστόλιζε μὲ χάρι

. . . .

3

Δάφνη μικρὴ καὶ ντροπαλὴ παρθένα
διαβάτης σὰν περνῶ τὸν ἴσκιο σου ζηλεύω,
τραγουδιστής, ἀθάνατη. μονάχα ἕνα
κλωνάρι ἀπὸ τοὺς κλώνους σου γυρεύω.

Ἀθῆναι. ***Νῖκος Κ. Παμπούκης***

Προηγούμενα φύλλα τῆς «Δάφνης» εὑρίσκονται εἰς τὰ γραφεῖα, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τὰ κιόσκια, ὅπου πωλοῦνται ἐφημερίδες.

Παρακαλοῦνται οἱ στέλλοντες ὕλην πρὸς δημοσίευσιν νὰ γράφωσι μόνον ἐπὶ τῆς μιᾶς ὄψεως τοῦ χάρτου.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ πλεῖστοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας τῶν ἐπαρχιῶν μᾶς ἀποστέλλουσι τακτικῶς ἀνταποκρίσεις πρὸς δημοσίευσιν, ἀφορώσας ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὴν ἐπιτόπιον κίνησιν, ἀναγκαζόμεθα νὰ δηλώσωμεν ὅτι ἡ «Δάφνη» δὲν θὰ δημοσιεύσῃ οὐδεμίαν ἀνταπόκρισιν.

Ὁ χῶρος τοῦ φύλλου μόλις ἐπαρκεῖ διὰ φιλολογικὰ δημοσιεύματα καὶ διὰ τοῦτο δὲν θεωροῦμεν ὀρθὸν νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ εἰδήσεις αἵτινες παρουσιάζουν μὲν ἴσως ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ δι' ὀλιγίστους μόνον.

Ἐκτὸς τούτου ἡ «Δάφνη» ἐπιδιώκουσα κἄποιον ὑψηλότερον σκοπόν, ὡς φιλολογικὸν φύλλον, φρονεῖ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν προορισμόν της νὰ παραλείπῃ τὰ λογοτεχνήματα χάριν τῶν ἀνταποκρίσεων.

Ὡς μέχρι τοῦδε δὲ θὰ παρετηρήθη, ἡ «Δάφνη» συγκαταλέγῃ μεταξὺ τῶν τακτικῶν συνεργατῶν της πολλοὺς ἐκ τῶν καλλιτέρων μας λογογράφων, ἀρκετῶν δὲ ἄλλων φιλολογούντων ἀναγνωστῶν της λογοτεχνήματα φιλοξενοῦνται εἰς ὡρισμένας σελίδας τοῦ φύλλου.

Ἕνεκα ὅλων αὐτῶν τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους θὰ ἐκτιμήσουν βεβαίως οἱ ἀναγνῶσται μας, ἀπεφασίσαμεν νὰ μὴ δημοσιεύσωμεν τίποτε ἐφεξῆς εἰς τὴν «Δάφνην» τὸ ὁποῖον θὰ τὴν κάμῃ νὰ χάσῃ ἔστω καὶ ἐλάχιστον ἀπὸ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν σκοπόν της, ὅστις τόσης ἐπιδοκιμασίας ἔτυχε παντοῦ μέχρι τοῦδε.

Ο ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ ΤΩΝ ΚΥΝΗΓΩΝ

Η „ΕΛΩΝΑ" ΤΩΝ ΣΠΕΤΣΩΝ

Σ' ἕνα ἄλλο περιοδικὸν ἔλαβα ἀφορμήν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι ἕως ἐκεῖ, νὰ γράψω μιὰ-δυὸ φορὲς γιὰ τὴν ἀσύγκριτην ἀκρογιαλιὰ τῶν Σπετσῶν, φόρον θαυμασμοῦ στὴν ὡραίαν ἐξοχή.

Τώρα ποῦ εἶνε ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγιοῦ, ἡ «Ἔλωνα» θὰ εἶνε στὴς ὠμορφιές της. Ἡ προσέγγισις τοῦ Φθινοπώρου, μοῦ ἔλεγεν αὐτὲς τὴς ἡμέρες ἕνας ἐνθουσιώδης θαυμαστής της, ποῦ μόλις ἐγύρισε ἀπ' ἐκεῖ, δίνει μιὰν ἄλλη ποίησι στὸ πευκόφυτο ἀκρογιάλι. Οἱ κυνηγοὶ εἶνε ἐνθουσιασμένοι. Τὸ κυνῆγι εἶνε κόσον ἄφθονο !...

Δύο μεγάλοι ὅμιλοι κυνηγῶν τῆς πρωτευούσης ἑτοιμάζοντο, καθὼς ἐπληροφορήθην, νὰ κάμουν μίαν μεγάλην κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν ἕως ἐκεῖ. Καὶ ἰδιωτικῶς, πολλοὶ κυνηγοὶ ἐφέτος θὰ προτιμήσουν τὰς Σπέτσας.

Θὰ εἶνε ἡ «Ἔλωνα» ὁ Παράδεισος τῶν κυνηγῶν. Καὶ τὴς ὀλίγες αὐτὲς γραμμὲς μοῦ τῆς ὑπαγορεύῃ ἡ... ζήλεια, ἐπειδὴ δὲν ἤμουν ποτέ, οὔτε νὰ γείνω, ὑπάρχει ἐλπίς, κυνηγός !...

Πειραιεὺς **Μ.**

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΒΑΡΙΕΤΕ.—Τὴν Τρίτην τὰ Καταπότια τοῦ Ἔρωτος. Τὴν Τετάρτην διὰ ἐννάτην φορὰν ἡ φάρσα Φλωρὲτ Παταπὸν και Σια κατὰ μετάφρασιν τῶν κ. κ. Σ. Τρικούπη καὶ Γ. Μακροπούλου. Τὴν Πέμπτην. Παρασκευὴν, Σάββατον καὶ Κυριακὴν ἐπαίχθη ἡ φάρσα «Κοραλία καὶ Σια». Τὴν Δευτέραν διὰ πρώτην φορὰν τὰ «Συναλλάγματα» τοῦ κ. Ποριώτη, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι ἀπίθανον ἂν θὰ ἐπαναληφθοῦν διότι δὲν ἐσημείωσαν προχθὲς ἐπιτυχίαν.

ΝΕΑ ΣΚΗΝΗ.—Καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἔπαιξαν συνεχῶς μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν καὶ μὲ συρροὴν κόσμου Τὰ «Νέα Παναθήναια» τῶν κ. κ. Ἀννίνου καὶ Τσακοπούλου. Δευτέραν ἐπανελήφθη ὁ «Νέος Κινηματογράφος» τοῦ 1909.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ.—Τὸ Skating Ring Τρίτην καὶ Τετάρτην, Πέμπτην καὶ Παρασκευὴν οἱ Σατανάδες τοῦ κ. Ἀσπρέα. Σάββατον Κυριακὴν καὶ Δευτέραν πάλιν τὸ Skating Ring.

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ.—Ὁ Μεφιστοφελὴς τὴν Τρίτην καὶ Τετάρτην, Πέμπτην Rigoletto. Παρασκευὴν ἐπίσης.

ANDRÉ RIVOIRE

ΜΙΑ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛ' ΑΓΑΠΗΣΕ...

(«Il était une bergère»)

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΛΕΟΝΤΟΣ Δ. ΜΑΚΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Ὁ Βοσκός.
Καὶ βέβαια !, ἡ Πριγκηπέσσα μας ἂν εἶνε δὲν πειράζει !
Γιατὶ τοὺς ἔρωτας βοσκῶν θ' ἀρέσῃ, θὰ θαυμάζῃ :
Θὰ διηγηθοῦμεν ὅλα μας σ' αὐτήν, μὲ χάρι τόση,
Ποῦ θὰ ζητήσῃ μόνη της σωστὰ νὰ μᾶς ἑνώσῃ !
Ἡ Βοσκοποῦλα
Ἕνα λογάκι ἂν ἔλεγε, τὸν κόσμο θἄχε πείσῃ !
Ὁ Βοσκός.
Ἁπλῶς ! πῶς εἶμ' ἕνας βοσκὸς μὲ μέλλον καὶ μὲ κρίσι !
Θὰ τὴν πιστεύαν !
Ἡ Βοσκοποῦλα
Μιὰ φορὰ ποὖνε κι' ἀλήθεια, τοῦτο...
Πῶς μιὰν ἡμέρα πειὸ ἀργά, θἄχῃς φλουριὰ καὶ πλοῦτο.
Ὁ Βοσκός.
Τὀλπίζω.
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Ἐγὦμαι βέβαια...
Ὁ Βοσκός.
Ἀμέ !
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Δὲν μᾶς καταλαβαίνουν !
Ὁ Βοσκός.
Τὰ μάτια της τὰ γαλανά, π' ὅποιον θωροῦν γλυκαίνουν,
Εἶν' ἀγαθά !...
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Ἐγώ, στὤλεγα !... Ἔπρεπε νὰ πιστεύῃς...
Ὁ Βοσκός *(φιλοσοφικῶς).*
Τοῦ κάκου 'ς 'μάτια γαλανά, μαύρη ψυχὴ γυρεύεις.
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Ὡστ' ἔχει μάτια γαλανά ;
Ὁ Βοσκός.
Σἂν λούλουδ' ἀπὸ λῖνο.
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Καὶ τὴν γνωρίζεις ;
Ὁ Βοσκός.
Ναί ! πολύ !
Ἡ Βοσκοποῦλα *(κάνει τὴν θυμωμένη).*
Ἔ ! τόι' ἐγὼ σἀφήνω !
Ὁ Βοσκός.
Ὄχι ! Λιγάκι ! Νά ! προχθὲς τὴν Κυριακὴν ἀκόμα,
Ἕνα σκυλάκι κἄτασπρο μὲ φίμωτρο στὸ στόμα,
Καὶ μὲ κορδέλλα στὸ λαιμό, εἶχε κοντὰ στἀμάξι,
Κ' ἡ φανερή της βαρεσιὰ μ' εἶχε πολὺ τρομάξει.
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Γιὰ λέγε !
Ὁ Βοσκός.
Κ' ἐνῷ πέρναγε... τὴν κύτταζα...—τί τρέλλα !—
Κ' ἐκείνη μ' ἐχαιρέτισεν εὐθὺς μὲ τὴν ὀμπρέλλα.
Ἡ Βοσκοποῦλα
Ἐσένανε !
Ὁ Βοσκὸς
Ναί ! Ἐμένανε.
Ἡ Βοσκοποῦλα
Τί λές !
Ὁ Βοσκὸς
Ναί !
Ἡ Βοσκοποῦλα
Παναγιά μου !..
Κ' ἔπειτα ;
Ὁ Βοσκὸς
Ἐγὼ ἐγύρισα... μὰ ἦταν μακρυά μου.
Ἡ Βοσκοποῦλα
Εἶν' ὤμορφη ;
Ὁ Βοσκὸς
Ὤ ! Ναί ! πολύ,
Ἡ Βοσκοποῦλα
Καὶ πειὸ ὤμορφη ἀπὸ μένα;
Ὁ Βοσκὸς
Εἶν' ἄλλο πρᾶγμα.
Ἡ Βοσκοποῦλα
Λέγε. ναί ;
Ὁ Βοσκὸς
Πειὸ ἄσπρη 'ναι ἀπὸ σένα !
Τί ;
Ὁ Βοσκός.
Ναί ! μὰ εἶν' ὀλιγώτερο ρόδινη !
Ἡ Βοσκοπούλα.
Τί νὰ γίνῃ !
Ἐγὼ ὅμως περισσότερα ξέρω ἀπὸ σὲ γι' ἐκείνη :
Γνωρίζεις τὴν ὀμπρέλλα της, τὰ κάλλη της...
Ὁ Βοσκός.
Ναί ! Τά 'ειδα !
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Ἐγὼ ὅμως ξέρω πῶς νουνὰ μιὰ ὡραία ἔχει νεράϊδα,
Ὁ Βοοκός.
Τί ; Μιὰ νεράϊδα !
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Κι' ὤμορφη. Ἐσύ, δὲν τὤχες νοιώσῃ !
Ἐγὼ δὲν τὴν εἶδα πῶς περνᾷ, καὶ χαιρστᾶ μὲ τόσῃ
Χάρι, καὶ τὸ σκυλάκι της, πῶς μὲ κορδέλλαις ντύνει·
Μὰ ξέρω πράμματα πολλά,—ἔννοια σου !,—ἐγὼ γι' ἐκείνη ! :
Εἶδες τὸ δακτυλίδι της ; ἐσύ ;
Ὁ Βοσκός.
Ποιὸ δακτυλίδι ;
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Αὐτὸ ποὖχει στὸ δάκτυλο παντοτεινὸ στολίδι !
Ὄχι ; Ἔ ! μάθε τὸ λοιπὸν πῶς τὤχει ἀπ' τὴ νουνά της :
Δῶρο νεράϊδας: ἄγγελος ἀληθινὸς προστάτης !
Σἂν τὤχεις,—κ' ἡ βασίλισσα δὲν ἔχει τέτοιο δῶρο!,—
Μποροῦν τρεῖς πόθοι σου,—ὅποιοι θές!,—χωρὶς κανέναν ὅρο
Εὐθὺς νὰ πραγματοποιηθοῦν· κι' ὅ,τι κἂν θὲς νὰ γείνῃ ! :
(δείχνει τοὺς πλατάνους τοῦ κήπου).
Μὲ χιόνια εὐθὺς νὰ καλυφθοῦν οἱ πλάτανοι ἐκεῖνοι!,
Τὸ δειλινὸ νὰ γείνῃ αὐγή· μ' αὐτὴ τὴ δύναμί σου
Κάνεις ἐσὺ ὅποιον ἀγαπᾷς, νὰ σἀγαπάῃ ἐξ ἴσου !
Ὁ Βοσκός.
Τί πόθον ; Ὁποιονδήποτε ; Στἀλήθεια ;
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Ναί. Στἀλήθεια·
Τρεῖς ὅμως μόνο κι' ἔπειτα...,—δὲν εἶνε παραμύθια,—
Τὸ θέλγητρο ὅλο σταματᾷ καὶ παύει ἡ γοητεία.
Ὁ Βοσκός.
Σὲ σὲ ποιὸς τὤπε ;...
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Ὁ δάσκαλος.
Ὁ Βοσκός.
Ὥστε δὲν εἶν' ἀστεῖα !...
Γι' αὐτὸ δείχνουν τὰ μάτια της τόσο μεγάλη χάρι !
(θυμηθεῖσα τοὺς πόθους)
Ἔ ! καὶ νὰ μπόρεγε κανεὶς ἕνα ἀπ' αὐτοὺς νὰ πάρῃ !..
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Σὤπαινε ! Δὲν 'χρειάσθηκες, βλάκα μου, ἴσια ἴσια
Γιὰ νἄχῃς τὴν ἀγάπη μου, νεράϊδα στὰ βαπτίσια...
Μπᾶ ! Μὴ σὲ μέλει, κι' ἔννοια σου ! Ἔλα νὰ φιληθοῦμε...
Θὰ κάνουμε χωρὶς αὐτὴν ἐμεῖς γιὰ νὰ παρθοῦμε...
Θὰ μὲ λατρεύῃς πάντα ;
Ὁ Βοσκός.
Ναί !
Ἡ Βοσκοποῦλα
Ἀγάπη μου !
Ὁ Βοσκός.
Καρδιά μου !
(Τώρα εἶνε καθισμένοι καὶ μιλοῦν σιγὰ-σιγά· ἀπὸ καιρὸ εἰς καιρὸ μόνο θἀκούωνται. Ἐν τούτοις ἡ πόρτα τοῦ βάθους ἀνοίγεται· μπαίνει ἡ πριγκηπέσσα χωρὶς νὰ τὴν 'δοῦν καὶ χωρὶς νὰ τοὺς 'δῇ).

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ ἴδιοι, ἡ Πριγκηπέσσα

Ἡ Πριγκηπέσσα *(κυττάζει παντοῦ).*
Κλείνω ξανά !... Κανεὶς ἐδῶ δὲν θἆδε τὴ σκιά μου :
Σἂν πριγκηπέσσα ἐλεύθερη θὰ ζήσω γιὰ μιὰν ὥρα...
Πόσο καλύτερα κανεὶς ἐδῶ ἀναπνέει τώρα !
(Ἀνεβαίνει πρὸς τὸ βάθος ἀριστερά).
Ὁ βοσκὸς *(τρυφερά).*
Χρυσῆ μου !
Ἡ Βοσκοποῦλα
Ἔλα πειὸ ἀπ' ἐδῶ !
Ὁ Βοσκός.
Κοντὰ σὲ σένα !
Ἡ Βοσκοποῦλα *(δίδει τὰ χείλη της).*
Ἀκόμα ;
Κλεῖσε ἀπαλὰ τὰ μάτια μου μὲ τὸ γλυκό σου στόμα,
Ὅσο γιὰ νὰ νομίζεσαι σἂν λιποθυμισμένος...
Ὁ Βοσκὸς καὶ ἡ Βοσκοποῦλα *(μαζῆ).*
Νύκτα καλή.
Ἡ Βοσκοποῦλα.
Κοιμήθηκα. Ἐσύ 'σαι κοιμισμένος ;
Ὁ Βοσκός.
Ναί. (Κοιμοῦνται σιγὰ-σιγὰ κ' οἱ δύο ἀγκαλιασμένοι.)

(Ἕπεται συνέχεια)

Σημείωσις. Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον παρελήφθη ἐκ παραδρομῆς τοῦ στοιχειοθέτου ὁλόκληρος ὁ δεύτερος στίχος εἰς τὸ «*Μιὰ Βοσκοποῦλ' ἀγάπησε* ..» Ὥστε ἔχει ὡς ἑξῆς :

Ἀπόψε' βρίσκω εἶν' ἔκιακτα. Νοιώθομαι ἀγαπημένος.
(Τῆς πέρνει τὸ χέρι).
Καὶ μ' ἀγαπᾷς;, καὶ σ' ἀγαπῶ ! Ὁ ἕνας τὸν ἄλλλο ἐγγίζει...
Τὸ στόμα μας καὶ ἡ καρδιὰ λόγια γλυκὰ γεμίζει κτλ.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀνεχώρησεν εἰς Κόρινθον, μετὰ ὀλιγοήμερον διαμονὴν ἐνταῦθα, ὁ ἐκεῖ πράκτωρ τῆς Ἑταιρίας Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων κ. Πολύβ. Γεωργόπουλος μετὰ τοῦ κ. Δ. Κωνσταντινίδου, λογιστοῦ. ***Γ. Α.***

Οἱ ὅρκοι τῆς γυναικὸς γράφονται ἐπὶ τῆς ἄμμου.
Μπ,

ΑΠ' ΟΛΑ

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Ἡ χονδρὴ κυρία μὲ τὰ μαῦρα ποῦ ἐταξεῖδευε δίπλα μου εἰς τὸ τράμ, εἶχε ἀνοίξει ἀτέλειωτη συζήτησι μὲ τὴν φιλενάδα της γιὰ τὴν περιπετειώδη ἐκδρομὴν ποῦ ἔκανε τὸν δεκαπενταύγουστο στὴν Τῆνο Ἄκουσα περιπετείας μέσα στὴν βάρκα, περιπετείας μέσα στὸ βαπόρι, περιπετείας ἀπ' ἔξω καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία. Ἡ χονδρὴ κυρία εἶχε τὸ ταλέντο νὰ τὰ διηγῆται τὰ πράγματα τόσο ζωηρά, τόσο ἀληθινά, ποῦ δυσκολεύομαι νὰ πιστεύσω ἂν ὑπάρχουν πολλὲς χονδρὲς κυρίες μέσα στὴν Ἀθήνα μὲ μαῦρα, ποῦ νὰ μποροῦν νὰ μὴ τὴν ζηλεύουν. Ἐν γένει ἡ συνταξειδιώτριά μου ἦταν ἀπαρηγόρητη γιὰ τὰ λεπτὰ ποῦ τῆς ἔφυγαν. Ἀράδιασε ὁλόκληρα δεκάρικα γιὰ τὴν ἐκδρομή, ὁλόκληρα εἰκοσιπεντάρικα γιὰ τὰ κεριὰ καὶ ἀναθήματα, καὶ στὸ τέλος δὲν ἐξέχασε δύο ἢ τρεῖς πεντάρες ποῦ προσετέθησαν εἰς τὴν περιουσίαν μερικῶν πτωχῶν ποῦ ἐζητοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

* * *

Καὶ τότε εἶδα νὰ περνᾷ, ὅλη ἡ εἰκὼν τῆς Τήνου κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀπὸ μπροστά μου, θαμπή, πολὺ θαμπὴ ἀπὸ μιὰ ὁμίχλη περασμένων αἰώνων ποῦ χυνόταν ἀπάνω της. Καὶ εἶδα νὰ μαζεύεται κόσμος ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ νὰ στριμώχνεται, ποιὸς νὰ πρωτομπῇ, καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἀθλιότητα καθισμένη ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα νὰ περιμένῃ τὸ φαΐ τοῦ μεσημεριοῦ ἀπὸ κανένα εὐσπλαγχνικὸ χέρι. Καὶ μέσα στὴν ὀχλοβοὴ ξεχώρισα ἕνα κλάμμα σιγανό, τόσο παραπονετικό, ποῦ ψαξα νὰ βρῶ τὸ στόμα ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβγαινε.

Ἀπάνω στὸ σκαλοπάτι, σωριασμένο ἕνα κουρελιασμένο σάλι—τίς οἶδε τίνος αἰῶνος ἐρείπιον—ἄφινε νὰ φαίνεται ἕνα χέρι μὲ ἕνα σχῆμα ἀλλόκοτο κ' ἕνα χρῶμα παράξενο ποῦ ἐτείνετο πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς καὶ μὴ προσκυνητάς. Καὶ κάτω ἀπὸ τὸ σάλι ἕνα μικρὸ μισόγυμνο, ἀκάθαρτο, ἀλλὰ καὶ τόσο συμπαθητικό, προσπαθοῦσε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν πεῖνά του—τίς οἶδε πόσων ἡμερῶν πεῖνα—μὲ τὸ ἀνίσχυρο ἐκεῖνο κλαυθμήρισμα. Καὶ μέσα στὸ πλῆθος ποῦ ἔμπαινε καὶ ἔβγαινε, ξεχώρισα τὴν χονδρὴ κυρία μὲ τὰ μαῦρα ν' ἀνοίγῃ τὸ πορτοφόλι της καὶ κάτι νὰ ρίχνῃ στὸ κουρελιασμένο σάλι.

Καὶ ὅταν πιὰ ἐνύχτωσε καὶ οἱ εὐσεβεῖς καὶ μὴ προσκυνηταὶ ἀνακουφισμένοι, ἄλλοι ἀπὸ τὴν διασκέδασι καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ καθῆκον ποῦ ἦταν βέβαιοι ὅτι ἐξεπλήρωσαν, ἄρχισαν πάλι νὰ γεμίζουν τῆς βάρκες, καὶ ἡ ἐκκλησία ἔρημη τώρα ξανάρχιζε τὴν καθημερινή της ζωή, βλέπω τὸ κουρελιασμένο σάλι νὰ κρατάῃ τὸ μικρὸ ποῦ δὲν εἶχε πιὰ κουράγιο νὰ κλάψῃ, νὰ σκύβῃ δειλὰ μέσα στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας, καὶ νὰ ρίχνῃ ὁλοτρόγυρα μιὰ ματιὰ ἀπάνω στὸν τόσο πλοῦτο ποῦ ἔλυωνε μεταμορφωμένος σὲ ἄσπρα καὶ κίτρινα κεριὰ τὰ ὁποῖα φώτιζαν ἐκείνη τὴ στιγμή, ποιὸς ξέρει πόσο θησαυρό, ποῦ κρέμονταν ἐκεῖ, ὑπὸ μορφὴν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἀναθημάτων. Καὶ μέσα στὴν ἀμυδρὴ λάμψι, διέκρινε κανεὶς μάτια ποῦ θαμπά, ὀρθάνοιχτα, ἀτένιζαν ἀσυγκίνητα τὴν θλιβερὴ ἐκείνη εἰκόνα, καὶ ἀμέτρητα χέρια ποῦ κρέμονταν ἀδρανῆ μπροστὰ στὴν τόση ἀθλιότητα, καὶ καρδιὲς ὁλόκληρες, ποῦ μ' ὅλη τὴν προσπάθεια τοῦ καλλιτέχνου ποῦ τῆς ἔπλασε, δὲν κατώρθωναν—καὶ γι' αὐτὸ μοῦ φαίνεται πῶς ὁ καλλιτέχνης πέτυχε—νὰ αἰσθανθοῦν οὔτε τὸν παραμικρότερο πόνο μπροστὰ στὴν τόση ἀπελπισία.

Τὸ χέρι μὲ τὸ ἀλλόκοτο σχῆμα καὶ τὸ παράξενο χρῶμα, ἐπρόβαλε ἀπὸ τὸ κουρελιασμένο σάλι, κατέβαλε προσπάθεια νὰ ἑνώσῃ τὰ τρία δάχτυλα, σηκώθηκε τρεμουλιαστὰ ὡς τὸ μέτωπο, καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸ ἀγγίξῃ. ... ἔπεσε κρύο ἀπάνω στὸ μικρὸ κεφαλάκι, ποῦ ἀπὸ κείνη τὴν στιγμὴν ἦταν εὐτυχισμένο.

* * *

Ἡ χονδρὴ κυρία μὲ τὰ μαῦρα ἐξακολουθοῦσε τὰς ἐντυπώσεις της ἀνακουφισμένη ἀπὸ τὸ καθῆκον ποῦ ἐξεπλήρωσε, ἐνῷ τὸ τρὰμ ἔφθανεν εἰς τὸ τέρμα. ***ΑΝ-ΒΩ***

ΚΡΙΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑ "ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ,,

Θὰ μείνουν παροιμιώδη. **GEM**

Αἱ μικραὶ ἀρεταὶ δὲν θαμβοῦσι ἀλλὰ βαλσαμοῦσι. Αὗται εἰσὶ τὰ ἴα τῆς ψυχῆς. *Στὰλλ*

ΣΚΕΨΕΙΣ

Εἷς πατὴρ ἀντικαθίσταται, ἀλλὰ μία μήτηρ ποτέ.

* * *

Τὰ ὅπλα καὶ τὸ χρῆμα ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς διαχειριζομένης ταῦτα χειρός.

* * *

Ὅ,τι μέγα ἐν τῷ κόσμῳ γίνεται, ἐκτελεῖται διὰ κραυγῆς τοῦ καθήκοντος, ὅτι δὲ ποταπὸν καὶ χαμερπὲς ἐν ὀνόματι τῆς ἰδιοτελείας καὶ τοῦ συμφέροντος.

* * *

Μεταξὺ δύο συνομιλούντων ἀνδρῶν ἡ ὑπερτάτη εὐχαρίστησις εἶνε νὰ λέγωσι ὅτι καλὸν περὶ αὐτῶν, ἐνῷ μεταξὺ δύο γυναικῶν εἶνε νὰ λέγωσι ὅτι χείριστον περὶ τρίτης ἐξ αὐτῶν. ***Λακορδὲρ***

Μ. Ν. Τράκας

Ὁ κ. Ἠλίας Πανᾶς μᾶς καταγγέλλει ὅτι τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ δημοσιευθὲν εἰς τὴν β' σελίδα τραγουδάκι «Ἀπ' τὴν Ἀγάπη σου» εἶνε κλοπιμαῖον. Μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἐδημοσιεύθη κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Ραμπαγᾶν τοῦ 1889 καὶ κατόπιν εἰς τὴν Ποικίλην Στοὰν τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Παρακαλεῖται νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ὁ ἐνδιαφερόμενος, διότι δὲν νομίζομεν ὅτι πρέπει νὰ χρησιμεύσῃ ἡ «Δάφνη ὡς κρησφύγετον τοιούτων λογοκλόπων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

***Κ. Παπαν.**, Πτέρην.*—Ἐλήφθησαν.

***Ξενοφ. Ἀτ.**, Βόλον.*—Εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως· θὰ ἐνεργήσωμεν ὅπως πρέπει.

***Ἱππ. Κουτσ.**, Λάρισαν.*—Ἐλήφθησαν. Μερικὰ θὰ δημοσιευθοῦν.

Νίνα Νίν.—Ἐπίσης.

***Νικ. Πετυχ.**, Ρέθυμνον.*—Δεχόμεθα. Δελτία δυστυχῶς δὲν θ' ἀποσταλοῦν.

***Γ. Σταυρ**, Καλάμας.*—Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας. Ἀτυχῶς ἀνταποκρίσεις, πρὸς τὸ παρὸν τοὐλάχιστον, δὲν θὰ δημοσιευθοῦν.

***Νικ. Τυρ.**, Ἡράκλειον.*—Ἐλήφθησαν.

***Ε. Φρεδ**, Κέρκυραν.*—Ἀργότερα. Πρὸς θεοῦ ὅμως μὴ γράφετε τόσον πυκνά.

***Β. Γιάνν.**, Τρίκκαλα.*—Ἐνεκρίθησαν.

***Χ. Ψ. Ω.**, Ναύπλιον.*—Ἐλήφθη.

Λάτρην Εὐτέρπης.—Εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀναμένομεν ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν.

Coquette ?... Charmante votre lettre. J'ai lu avec grand plaisir les «quelques lignes» jointes et je n'ai qu'à vous en feliciter. Je regrette de ne pouvoir vous écrire longuement et encore plus de ne pouvoir publier cette «Faute» là en Français.—Traduite en grec, elle va aussi bien. Voule-vous me permettre de la présenter sous vous yeux, ainsi ... deguisée, la prochaine fois?... Répondez moi. Mille merci pour le reste de la lettre

T.

Σπύρ. Σπύρ.—Ἐλήφθη.

Κον ***Ἀλεξανδρόπ.***—Δελτία ἀτυχῶς δὲν θ' ἀποσταλοῦν. Δὲν σᾶς εἶνε δυνατὸν νὰ ἐνεργήσετε καὶ ἄνευ αὐτῶν; Εὐχαριστοῦμεν ἐκ τῶν προτέρων.

***Φρρ.**, Λάρισαν.*—Ἐλάβομεν ἀρκετὰ ἰδικά σας. Λίαν προσεχῶς.

***Τ. Μπαρ**, Λευκάδα.*—Ἐλήφθη.

***Αὐγερινόν**, Λευκάδα.*—Ἐλήφθη.

***Ι. Παναγιωτ.**, Τρίπολιν.*—Μελετῶμεν τὴν ἰδέαν σας.

Κον ***Λουκάκ**, Πειραιᾶ.*—Ἐλήφθη.

***Βασ. Ἀσλ.**, Λάρισσαν.*—Ἐνεκρίθη. Μὲ τὴν σειράν του ὅμως.

***Κ. Πέππαν**, Πειραιᾶ.*—Εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως.

***Νικ. Βλασ**, Πειραιᾶ.*—Εὐχαριστοῦμεν. Δεχόμεθα. Παρακαλοῦμεν ἐνεργήσατε καὶ ἄνευ δελτίου.

***Ἠλίαν Τάκην**, Ξηροχώριον.*—Εὐχαριστοῦμεν καὶ ἀναμένωμεν.

Michel Angelo, *ἐνταῦθα.*—Ἐλήφθησαν.

Κον ***Μπούχλαν**, Πειραιᾶ.*—Ἐπίσης.

M. Candiote, *Ρέθυμνον.*—Θὰ δημοσιευθῇ. Ἐνεργήσατε παρακαλοῦμεν ὅσον τὸ δυνατόν.

***Βενετσιάνον**, ἐνταῦθα.*—Ἐλήφθησαν.

***Α. Πολυκαλᾶν**, Ἀργοστόλιον.*—Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ.

***Γ. Γροπέτην**, Κέρκυραν.*—Ἐλήφθησαν. Λίαν προσεχῶς.

***Νικ.**, Καλάμας.*—Βλέπετε ὅτι καὶ οἱ δυὸ θὰ μείνουν στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ.

***Κ. Θ. Σιῶκ.**, Ναύπλιον.*—Ἐλήφθη.

***Ἀντων. Μαν.**, Ναύπλιον.*—Σᾶς ἀπηντήσαμεν ταχυδρομικῶς.

***Κ. Μ. Ἀναστασίου**, Κρήτην.*—Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Θὰ δημοσιευθοῦν ἀμέσως.

***Π. Γάρ.**, Ξυλόκαστρον.*—Ἐλήφθησαν· προσεχῶς.

***Φ. Μυλων.**, Ἄρταν.*—Εἰς τὸ προσεχές.

***Φιλοκτήτην**, Χαλκίδα.*—Ἐλήφθη.

***Φ. Καμπ.**, Πόρον.*—Τί κρῖμα, ποῦ προχθὲς δὲν σᾶς εἴδαμε.

***Σπ. Κωνσταντάκ.**, Λάρισαν.*—Ἐλήφθη. Δεχόμεθα. Προσεχῶς.

Σολ. Παπαν.—Ἐλήφθησαν. Προσεχῶς.

Κον ***Μηλιαρ.**, Ἀργοστόλιον.*—Δὲν νομίζετε ὅτι παρῆλθε ἡ ἐπικαιρότης του ;

***Γ. Μαρῖν**, Ζάκυνθον.*—Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

***Μ. Τσήτσ.**, Ἄρταν.*—Εἶσθε εὐχαριστημένος ;

***Βοὺκ Ζαργκάλ**, Ἀργοστόλιον.*—Ἐλήφθη.

***Ι. Πασιόκ.**, Ἁλμυρόν.*—Δυστυχῶς πολὺ γνωστά.

***Β. Παπαευθ.**, Δομοκόν.*—Εὐχαριστοῦμεν. Προσεχῶς.

Ι. Βουδούρ.—Ἐλήφθησαν.

***Λ. Βέλ.**, Ἀταλάντην.*—Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Κον ***Μπ.**, Βόλον.*—Ἐλήφθησαν. Μὴ βιάζεσθε ὅμως.

***Ἀνατέλλοντα Ἑλληνικὸν Ἀστέρα**, Λάρισαν.*—Δυστυχῶς ὡς βλέπετε ἀνταποκριταὶ μόνιμοι δὲν ὑπάρχουν πουθενά. Δεχόμεθα ὅμως ὅτι δήποτε μᾶς στείλλετε καὶ εὐχαριστοῦμεν. Μὴ φοβεῖσθε. διότι γνωρίζωμεν ὅλους ἀρκετά. Ἀναμένομεν.

***Π. Καλ.**, Κίτταν (Λακωνικῆς).*—Εὐχαριστοῦμεν. Περιμένομεν ἐνεργείας. Ἀναμένομεν κάτι ἰδικόν σας.

Γ. Λάζ.—Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Δεκτὰ τὰ ψευδώνυμά σας.

***Δ)ιδα Ε. Κοκ...**Σῦρον.*—Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν ἐγκαρδίως. Φύλλα ἀπεστάλησαν. Δεχόμεθα ἀπ' ὅλα

Κον ***Β. Σαν...**Κέρκυραν.*—Ἐλήφθη καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἀποστέλλονται.

Ὁ ἔρως εἶναι ἕνα μεγάλο παιδί, ἡ γυναίκα εἶναι ἡ κούκλα του. ***(Κα Βοϊλέζ)***

Ἡ ὑπηρεσία ἐν τῷ ἔρωτι εἶναι μία ἀπὸ τὰς μάστιγας τῆς κοινωνίας. ***(Ντὲ Σενανκοὺρ)***

ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

"ΟΙ ΜΥΘΟΙ,,

ΥΠΟ ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

Εἰς τὴν ὑπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ συνεργάτου μας κ. Ἀθανασίου Μίχα ἀνάλυσιν τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Παπαμιχαὴλ, ἀπὸ ἀβλεψίαν τοῦ διορθωτοῦ ἔμειναν μερικὰ τυπογραφικὰ λάθη, τὰ ὁποῖα, ἀλλοιοῦντα τὴν ἔννοιαν, ἐκρίναμεν καλὸν νὰ ἐπανορθώσωμεν.

Στήλη α', στίχος 10ος. Ἀντί: τὸ Ἔθνος ἔχει, ἀνάγνωσε: τὸ Ἔθνος του ἔχει.

Στήλη α', στίχος 22ος. Ἀντί: ἂν δὲν *ἀλλάξωμεν* καὶ σπουδάσωμεν, ἀνάγνωσε : ἂν δὲν *συλλέξωμεν* καὶ σπουδάσωμεν.

Στήλη β', στίχος 48ος. Ἀντί: ὁ κ. Ἐπαμεινώνδας, δημοδιδάσκαλος, ἀνάγνωσε : ὁ κ. Ἐπαμεινώνδας *Παπαμιχαὴλ*, δημοδιδάσκαλος.

Στήλη γ', στίχος 4ος. Ἀντί: νὰ κρατῇ τὸ *βιβλίο*, γράφε : νὰ κρατῇ τὸ *βιολί*.

„ΔΑΦΝΗ"

ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΠΡΩΤΟΝ

Ἀπὸ ὅλους τοὺς συγγραφεῖς καὶ ποιητὰς τοὺς ἀκμάσαντας ἀπὸ τοῦ Σολωμοῦ μέχρι σήμερον, ποιοὺς προτιμᾶτε ;

Δεκταὶ ἀπαντήσεις μέχρι 1ης Ὀκτωβρίου.

(Ἀποκόπτεται καὶ ἀποστέλλεται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Δάφνης»).

ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

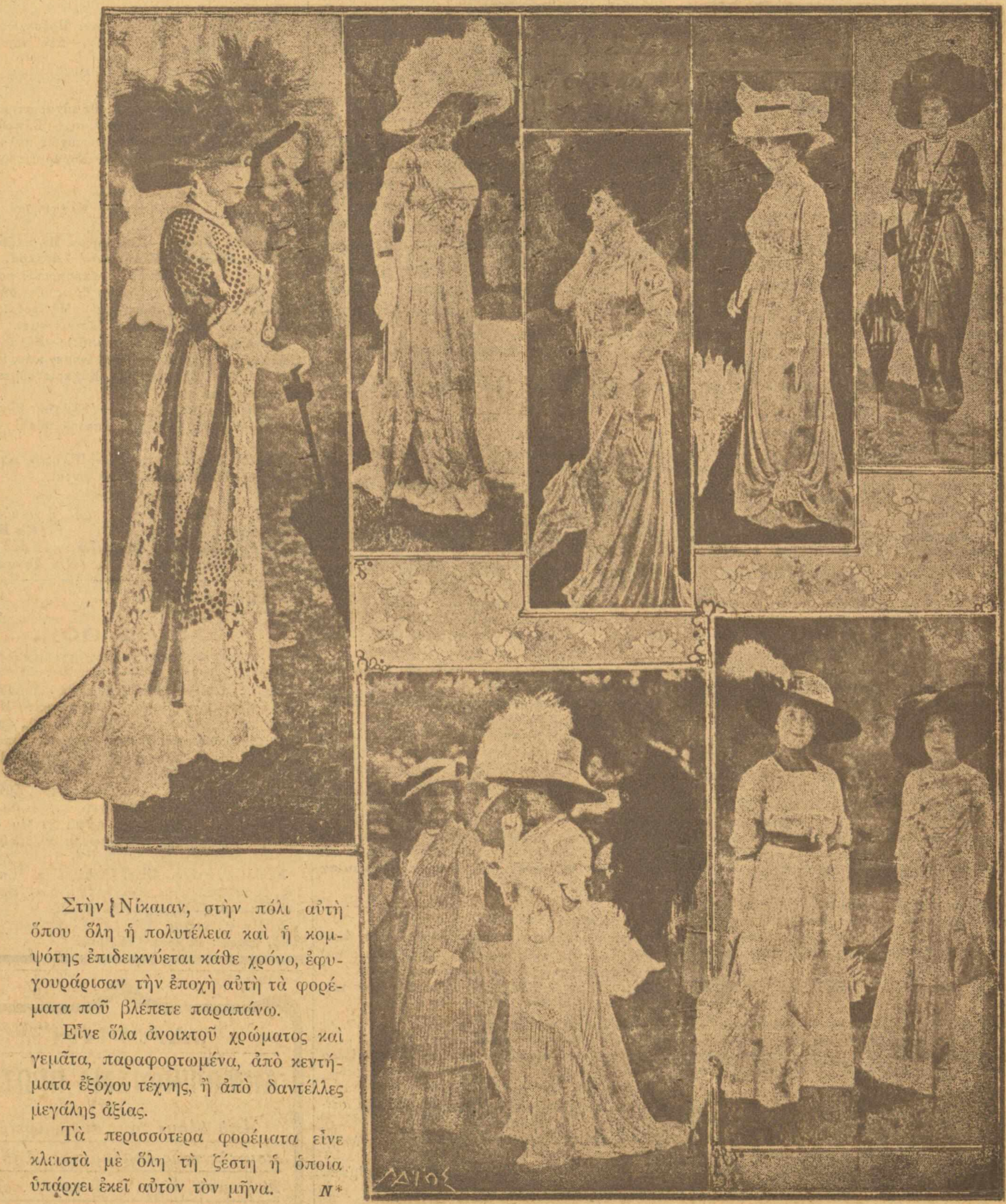

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ

Στὴν Νίκαιαν, στὴν πόλι αὐτὴ ὅπου ὅλη ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ κομψότης ἐπιδεικνύεται κάθε χρόνο, ἐφυγουράρισαν τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὰ φορέματα ποῦ βλέπετε παραπάνω.

Εἶνε ὅλα ἀνοικτοῦ χρώματος καὶ γεμᾶτα, παραφορτωμένα, ἀπὸ κεντήματα ἐξόχου τέχνης, ἢ ἀπὸ δαντέλλες μεγάλης ἀξίας.

Τὰ περισσότερα φορέματα εἶνε κλειστὰ μὲ ὅλη τὴ ζέστη ἡ ὁποία ὑπάρχει ἐκεῖ αὐτὸν τὸν μῆνα. *N**

Τύποις Π. Α. Πετράκου